

GINTARAS PATACKAS

DVIVEIDIS JANAS

Beer

GINTARAS
PATACKAS

Dviveidis Janas

EILĖRAŠČIAI

LIETUVOS
RAŠYTOJŲ
SĄJUNGOS
LEIDYKLA
VILNIUS

KNYGOS IŠLEIDIMĄ RĖMĖ

KULTŪROS MINISTERIJA

UDK 888.2-1

Pa358

ISBN 9986-39-249-7

BUGSO MIRTIS

Esam oro balionėliai, sproginėjame pavėjui,
Kai į mus kulka pataiko arba pradreskia šaka,
Pripūtė mus linksmos mūzos, iškvėpino kaip arbūzus,
Nei jų dvasią jūs suprasit, nei sugaudysit ranka.

Lekia po mumis šakalai, dykumos nakty sušalę,
Godžiai seka, godžiai dairos, bene paukščių mes būrys –
Kakadu kokie ar aros, kurios linksmina bulvarus,
O narvely uždaryti išmuša snapu duris.

Skriejame linksmi raudoni mėlyni žali geltoni
Virš žmonijos margo būrio, džiaugsmui sutverti vaikų,
O kada kulka pataiko, net nespėjam nusikeikti,
Pasakyt bičiuliui savo: kaip sunku, kaip nelaiku.

Betgi mūzos mus bučiavo ir žydrynė mirguliavo,
Bet juk šitiek mes kainavom šiam pasauliui pinigų.
Mus artistų rankos lietė, ir kokečių, ir poetų –
Tyliai kalbasi skivytai ant rudų rudens laukų.

2001 09 31

* * *

Meditacija prie lango su cigarete, kava,
Kai TV visai apspango, prasidėjo ten kova,
Kai žiūrovai sunerimę laukia: kas gi bus toliau,
Aš sulaukiau įkvėpimo, kurs atėjo pagaliau
Šitoks mažas, šitoks liūdnas, elgetos tuščiu maišu,
Betgi jam suskambo liutnios šių namų, šių vienišų,
Ir staiga sužibo šviesos, daug figūrų, daug keistų
Ėmė poryt apie Tiesą, apie sandarą daiktų;
Kam paletė, o kam – fleita, kam judėjimas žvaigždžių,
Astrologas ar mergaitė šiuo paros metu gūdžiu
Viską metę, šokti puolė – šitiek daug linksmų draugų,
Ant galvų kaip aureolė pulkas sukasi drugių.
Visos erdvės atsidarė, pasislėpusios minty:
Nieko blogo, nieko gero – gal todėl mes nekalti!

2001 09 14

* * *

Kada lietus, kada tamsa, kada valia
Paralyžiuota įstumia į kampą,
Akimirkai išnirk karnavale,
Kuriuo aukštesnės mintys tavo tampa.

Nors tu ir vergas, bet valdovu būk
Akimirkos, kada saliutai šaudo.
Čiupk baltą lapą, piešk ant jo ir dūk
Kaip skęstantis, kurs griebiasi už šiaudo.

Pasigamink sau kaukę, su kuria
Pavergtum širdį užkerėtos damos,
Ir atsidurki meilėj kaip kare, –
Ją prigimtis pati užsikodavus.

Kada lietus, kada tamsa, švytėk
Viduryje puošniausio restorano,
Nors lūpos surakintos, prakalbėk
Skaisčiom eilėm oratorystės meno.

Keiksmažodžiai, tamsa, lietus, pūga
Tebūna išbraukti tau iš žodyno.
Rašyki: jūra, moteris nuoga,
Žalia oazė vidury smėlyno.

Sugrįši kada nors darnon namų,
Nurimsi ir daugiau nesiblaškysi,
Kunstkameroje – prieglobsty menų
Tu savo gražų veidą pamatysi.

2001 09 04

Lietus nesibaigs, rodos, niekad.
Nėra telegramų „skubu".
Kodėl, mylimieji, paliekat
Pavirtę granito kubu.

Begalis vienatvės sezonas...
Ant lango ropoja sparva –
Jai baigias gyvybės ozonas,
Mirties nudažyta spalva.

O įkapės puošnios kaip reta,
Ir ašarą reikia nubraukt,
Apsukus vėl apskritą ratą,
Svečių tų pačių vėl sulaukt.

Šaulys, Skorpionas ir Liūtas
Žingsniuoja mėnulio taku
Ir tu gale jų toksai liūdnas
Ir kvepiantis žvakių vašku.

Paimkit, kas reikia, surinkit,
Kas palikta testamentu,
Tik vieną dūdelę palikit –
Ja grojant nebūna sunku.

Melodija liejas. Lietus čia
Prasisunkė net pro lubas
Į kambarį. Liūdna ir tuščia,
Cigaro galeli žibąs.

2001 09 07

Muziejai ir paštas neveikia,
Karalius su savo svita
Po miestą nevaikšto, nereikia,
Nes groja fleita užburta.

Nei džiaugtis, nei ašaras lieti...
Net širdžiai tvaksėti baisu –
Visiems įsakyta tylėti
Ir fleitos klausytis garsų.

Ja groja pati karalienė,
Numirusi gal prieš metus,
Ir liūdi karalius toks vienas,
Pražilęs, niūrus ir rūstus.

Kada baigia suktis kasetė,
Nauja vėlei uždedama.
Taip trunka jau tūkstantį metų:
Kasetė, karalius, žiema.

2001 09 07

Septyni samurajai be vieno,
Nežinia, kaip toliau jie draugaus.
O tas vienas švytėjo kaip mėnuo,
Kol išnyko orbitoj dangaus.

Viens išnyko, nebus tokio kito,
Lūžo kardas perpus bušido.
Rodos, rūmuose nieks nepakito,
Tik valdovas dabar čia ruduo.

Aritmetika laipioja sienom,
Visose galvose panaši.
Atimtis taip žiauri, kad be vieno
Septyni samurajai – šeši.

Ar įmanoma reinkarnuotis
Ir vėl būti drauge septyniems?
Septyni samurajai už grotų,
Laisvas – vienas ir amžiams visiems.

Aš nusiimu rūbus valdovo,
Samurajiškai galvą skutu,
Kad išgelbėčiau buvusią šlovę,
Ir nebūtų taip sielai skaudu.

Vėlei mus nepalūžusius regi
Karmos ratas, toksai nuostabus.
Septyni tik akimirkai, ką gi,
O gal greitai nė vieno nebus?!

2001 09 07

* * *

Ties kabančiais Semiramidės sodais
Dilanas Tomas – žvejas žuvaveidis
Iš juodo tvenkinio, nors ten ir nuodas,
Ištraukia rūstų savo žodžio aidą.

Pragėręs Tėbus, išmintį pamynęs,
Tarytum sidabrinę žodžio blakę,
Dilanas Tomas šiandien man kaimynas,
Kai namuose žiūriu į biblioteką.

Fanatikas, svaiginęs anglosaksus,
Pats tapęs anglimi, rūda ir vėju,
Į Brailio raštą pereinąs apakus, –
Dilanas Tomas – triumfas ir trofėjus.

Toks trumpas jo gyvenimas. Nemiegant,
Tik žiūrint apvalia akim į Tomą,
Jauties netikėliu. Jo žodžių sniegas
Jau perėjo į mano chromosomą.

Tai nedažnam pavyksta: peržengt mirtį
Ir peržegnoti sopulingą minią.
Aš Tomą sutinku kaip rankos kirtį,
Kuris ne tik nežeidžia, bet ramina.

2001 09 08

Čia mus laikė tarytum žvėris
Geležinė ranka Gedimino,
O už grotų tekėjo Neris
Kaip gyvenimas be sugedimo.

Tarakonai ir pilkos pelės
Šmižinėdavo mūsų gultais.
Buvo džiaugsmo čia tik kruopelės,
O gyvenimas likęs – užguitas.

Taip, mes buvom kariai. Bet karį
Rast gali tarp būgnų ir ginklų,
O mus čia nuginkluotus suvarė,
Nė vienam nepastatę paminklo.

Mūs mažėjo, mažėjo, mažėjo –
Kunigaikščių, riterių, knechtų.
Gedimino tulžis išsiliejo
Taip, kad šimtui statinių užtektų.

Taip, mes žudėm. Dabar mus marina,
Ėdam garduose jovalą kiaulių.
Geležinė ranka Gedimino
Užgesino tūkstantį saulių.

2001 08 20

Kai tavim aš maitinaus, kai buvau aš pilnas
Tavo nerimo kilnaus tartum aukso vilnos,

Kai be valties aš plaukiau ežerais ir jūrom,
Kai judėjau ir blaškiaus, būdamas figūrom

Tai vienokiom, tai kitom: ąžuolas ir liepa,
Bebras, o už valandos pantera saulėta,

Kada jungė mus gija, suktą kilpą vijo,
Buvo gera gimdoje, lyg tarp kalavijų,

Saugiai pridengtas skydu ir priglaudęs ausį,
Nemirtingų vandenų apgaubtas klausiausi,

Kas pasauly šitame: radijas ar karas,
Ar džiaugies Būtim nauja, ar blaškais košmaruos?

Taip, mes buvom vienu du, šitokie vienodi,
Tartum Žodis po klaidų susitikęs Žodį.

Iš tavęs aš išėjau į pasaulį šitą,
Knygą išminties skaitau, kas joj parašyta.

Tiek visokių paslapčių, visokiausio meno
Ir klaidatikių minčių, ir nelaimių peno, –

Nieko gero nerandu, bet nesu varguolis,
Motinos krauju šventu maitinuos lig šiolei.

2001 09 07

Labas, tėve. Tavo balsą šiltą,
Virtusį krauju,
Aš girdžiu kaip tolimą, bet viltį
Grįžti iš pradžių

Į gimtinę, grįžt į mano kartą.
Verda vandenai.
Tu sapnuojies man ne pirmą kartą
Ir bari dažnai.

Ak atleiski, tėve. Pražiūrėjau
Aš tavas dienas,
Vėjavaikis švilpavau su vėjais
Nešvankias dainas.

Visada tu man buvai vienodas,
Tėviškai ramus.
Žydi po mirties tavos dar sodas,
Atmena dar mus.

Man atrodo, kad tave kartoju
Savo likimu,
Atrandu ir pragarą, ir rojų
Ir mylėt imu

Tai, kas žemiškai ramiai atrodo.
Ligos ir bėda
Ne bėda. Nėra tiek daug to juodo.
Klaidos – ne klaida,

Kartais jas ištaiso kasdienybė.
Retkarčiais joje
Tavo akys žvaigždėse man žiba,
Žiba manyje.

2001 09 07

Šviečia Bledo man žvaigždė ant žvaigždėtų kūnų...
Motina, kam pagimdei palaidūną sūnų?

Supo Adrija mane, išmetė į krantą,
Girdė vyno stikline, aprengė kaip frantą.

Tyli Alpės vakarais, o ant jų viršūnės
Bažnytėlė skambalais verčia kaukti šunį.

Vienuolynas ežere tyli kaip prikaltas
Jėzus Kristus, o ore skraido kiras baltas.

Mano laivas jau dugne, sudaužytas botas,
Kapitonas stikline akimi parduotas

Musulmonams. Vergija šiurpina kiekvieną.
Man pasisekė, aš ją sutikau Slovėnuos.

Šiuos krikščioniškus kraštus gerbia net Alžyras –
Nei lazdom duos per padus, nei padulkins vyras.

Čia aš serbę sutikau vienuolyno menėj
Ir iš karto pasakiau: „Mano Liubliana,

Serbe vyšniniais plaukais, tau neleisiu plušti,
Nešiu kavą tau rytais, nepradėsiu mušti.

Aš ne dervišas esu, mano kraujas verda,
Ak, greičiau paduok man tu sargo šveitrų kardą.

Liubliana, aš karys, pulkas manęs laukia.
Čia ne žemės vidurys, Nemunas neplaukia.

Bėkime greičiau iš čia, sargo pakasynų,
Būsi nuo manęs nėščia, kelsim daug krikštynų".

Guli sargas ežere, kraujas jam srovena,
Ir parsivežiau aš ją, savo Liublianą

Ten, kur pulkas stovi mūs, kur tiek daug merginų,
Ten, kur Nemunas sraunus Nerį apkabina.

Serbę vyšniniais plaukais aš mušu, pamiršęs
Pažadus, laku rytais, vakarais įniršęs

Girtas lovon įvirstu ir guliu kaip rąstas,
Serbei tolimų kraštų vyras aš per prastas,

Veja iš namų mane, pasikarsiu, mama,
Kam mieloji pagimdei tokį sūnų chamą?

2001 08 21

Išsilyta. Išsiverkta. Amžiams.
Šagane, tu mana Šagane,
Kur eini tu, tokia susiglamžius
Paprastute rudens suknele.

Parduotuvėje rūbų dėvėtų,
Kur nevaikšto turtuolių vaikai,
Tu pati už smulkiausią monetą
Mano liūdesiui ją išrinkai.

Tu seniai ne poeto šventovė,
Tu – relikvija jam jau tiktai,
Tavo lūpomis kalba senovė
Ir išblukę peizažo daiktai.

O kiek sutrų tau buvo sudėta,
Kai tartum minaretas liekna
Bučiavai žymų rusų poetą
Ir tapai jo gražiausia daina.

Tyli mūzos, nes kalba patrankos,
Šviečia Azijos saulė žalia.
Šagane, nepaduosiu tau rankos,
Nes džihadas ištiks finale.

2001 09 18

Ištuštėjusiam lizde nebečypsi kielės.
Grįžk atgal nors su lazda, grįžki, mano mielas.

Aš kariauti pavargau, sėdžiu nusiminus
Prie vartelių, o dangau, o namuos – šiukšlynas.

Nėr su kuo nei pakalbėt, nei kas nors paglostys...
Nuo savęs nėr kur pabėgt, užrakintas uostas.

Užrakinti pliažai mūs, gatvės vakarinės,
Plėšo vėjas toks nuožmus suknią vasarinę.

Šalta darosi, velkuos rudeninį paltą.
... Ak, parodyk bent vaikuos savo veidą baltą.

2001 09 15

Maži darbai stebuklą didelį
Gyventi prikelia. Ramu.
Bet štai ir vėl sūnus paklydėlis
Pabėga iš tėvų namų.

Jis pamatyti nori šypseną
Veneros Miloso veide
Ir suvaidinti scenoj Ibseną,
Ir pelnyt laurus karate.

Bet paskui jį kaip šleifas velkasi
Pagundos, keliančios karus,
Todėl aukštuomenėj jis elgiasi
Tartum prasčiokas įkyrus.

Todėl nešvankėlį jį išveja
Ir miestelėnai, ir kariai.
Kasdieną vis daugiau jis išgeria
Tenai, kur valkatų būriai.

Kada apvogtas arba sumuštas
Jis klibikščiuoja su lazda,
Pro šalį, keldama vėl sumaištį
Greitoji rieda karieta.

Nors užmokėt jai jis neįgali,
Sugrįžta jam namų rimtis.
Ne pirmą kartą jo pasigaili
Gražioji motina Būtis.

2001 09 04

Tas trumpas pokalbis telefonu,
Kai kūnas, šoko ištiktas, apsąla:
„Kaip gyveni?" „Gerai aš gyvenu..."
Tau primena Itakės gimtą salą

Ir leidžia atsigaut. Erdvių kaita
Surizgusi į telefono vielą,
Čia aiški darosi ir paprasta, –
Grąžina sąmyšį daiktų į vietą.

Plyšys užsiveria kaip mimoza
Ir rodo tarsi uždegtas degtukas:
Šalia žmona, vaikai, pelė maža;
Kalbos medaus nenuodija degutas,

Tekąs iš didžio Chaoso vidaus.
Paskui maldauji pypsintį ragelį:
„Pabūk šiek tiek dar. Liko tiek nedaug..."
Vėliau – tyla. Pasibaigė kortelė.

2001 09 05

Josifui Brodskiui

Tiktai tūkstantis li ir dar vienas li,
Vadinasi, Josifai, tu dabar netoli.
Plaukiu Venecijoje gondola,
Ir nežinau, kur yra tavo kapas:
Ar ant jo užversta uola,
Ar tiktai primaveros kvapas.
Dožų rūmuose po baldakimu,
Toje vietoje, kurioje Šeiloko teismas vyko,
Aš teisintis tau imu,
Kad neatlikau vieno svarbaus dalyko –
Ekskursija į kapines neužsuko
Tenai, kur ilsisi tavo pražilusi galva,
Iš Šv. Morkaus bažnyčios neišsiunčiau tau atviruko,
Betgi vaško žvakelę tau uždegiau, va,
Liepsnoja jos dvišakas liežuvėlis gražiai
Tarsi Piteryje poruotųsi ežiai.
Sakai, išvengei Edipo aistrų, teisus
Be abejo tu, mano sūnus antai
Pasirodė netgi pats sau baisus,
Smeigęs man krūtinėn peiliu, kaip matai,
Bepigu Jeilyje skaityti paskaitas, kai
Neišsiųsti tau liko mano laiškai.
Ir vis tiek mus skiria tiktai vienas li:
Mano bibliotekoje tu visai netoli.

2001 08 19

Snieguos trobelė, draugas neatėjo,
Iš lėto slenka laikas kaip svetys
Nežinomas, nelauktas, išprotėjęs,
Ilgiau čia užsibuvęs, nužudys.

Laiškai pernykščiai kaip balandžiai čiulba
Išblėsusiais balsais. Jie negyvi.
Kiekvienas iš jų rėkia: mea culpa,
Mes per ilgai tau buvome savi.

Verba šakelių sakuros dulkėta.
Pro langą pažiūrėsi – vien kalnai.
Prošal praėjo draugas, jis – poetas,
Gėlėti ir žvaigždėti jo sapnai.

O aš jį sapnavau per naktį ilgą,
Ir man atrodė – guli miręs jis,
Ir laišką nuo jo atneša man vilkas,
Sparnuotas debesų pasiuntinys.

Sniegynuos pasislėpusi trobelė.
Atrodo, negyvena nieks tenai.
Paklydo draugas, užpustytas kelias,
Tik puotą kelia ledo milžinai.

2001 09 03

Vidurvasario karštis iš anapus,
Negyvėlis ant lovos guli šlapias.
Jo dantys iššiepti, jo veidas – kaukė,
Turėjo daug, bet nieko nesulaukė.
Kaip ūžia, kaip banguoja vasarojus,
Negyvėliui gulėti – tikras rojus,
O po jo sodą vaikštinėja povas
Tarytum Dievo tarnas ir rangovas.
Negaila nieko, nes įvyko virsmas,
Kvepėjo saldžiai jis, nūn sklinda pirsmas.
Negyvėli, negyvėli, į žemę
Greičiau varyk, nes ašaros mus semia.
Procesija į kapines žingsniuoja,
Jo čakros visos jau išsivynioję,
Voratinkliais pasklinda virš ražienų,
Nei saulė šildo jas, nei šaldo mėnuo.
Negyvėlis iš užkasamo kapo
Sutinka su viskuo ir nebesako,
Kad mes taip pat tik laikini keleiviai.
Prie stalo šermenų, nes geriam blaiviai.

2001 08 20

I

Kasdien apgaudinėji mus, mirtie,
Žiurkėną, žmogų, kolį, triušį Bugsą,
Trini sau delnus ir sakai: „Sudie,
Brangieji jūsų perkelti į liuksą".

Kokia, mirtie, tu? Veido nematyt,
Į tavo mūšį pakviečia trimitas. –
Paskui – tiktai žudyt ir nemąstyt.
Kas tu esi – džihadas ar džigitas.

Mula senyvas nuramins visus
Gyvuosius, artimus, paims už skausmą
Dinarų keletą, ir pakasynos bus
Jau užbaigtos; našlė nurims paskiausia.

Tikriausiai tu jo net nepažinai,
O motina, suteikusi gyvybę... –
Šventoji triušių motina; nūnai
Tiek kartų savo išverkei esybę –

Kelioms kartoms. Bet Bugsas amžiams liks
Manojoj sąžinėj, kaip ant buksyro
Skulptūrų parkan monumentas X
Nutempiamas po riterių turnyro.

2001 08 27

II

Mažytis melsvas popieriaus lapelis
Yra gyvenimo jo trumpo kelias.
Gyveno, nemokėdamas blaškytis,
Todėl gal jo gyvenimas mažytis.
Be jo dabar jau tuščias mano sodas,
Kalba liūdna, ir nebėra paguodos.
Galbūt, tu atitolinai nelaimę,
Apatiją, ateinančią savaime.
Artėjantis ruduo tave nuskynė.
Dabar tu man esi dangaus žydrynė,
Nakties mėnulis, šalto vėjo gūsis
Po mūsų meilės vasaros, brangusis.

2001 08 27

III

Prožektoriaus užgęsta spindulys,
Ir tokią sutinku tamsos laviną,
Kad net minčių gerųjų kamuolys
Čia perlydomas į bespalvį šviną,

Kuriuo nušaunamas žmogus – žvėris,
Atrodo, kad iš šito sielvartyno
Jokia gyva dvasia nebeišlys,
Ne taip, kaip valkata iš sąvartyno.

Tamsa kaip vandenynas be krantų:
Bedugnė giluma, klastingi rifai,
Bet štai Šiaurinė suspindėjo. Tu
Žibi vėl atsimerkus sinjoritai.

Ir horizonto orientas: štai
Uostamiesčio krantinė, lempos šviečia,
O restorano kelneris rimtai
Triušienos kepsnio paragauti kviečia.

Sukiesi karuselėj su Bugsu,
Ilgon melsvon ausin jo įsitvėręs,
Aplinkui tiek žmonių – žvėrių, o tu
Tik pikto genijaus neišsipildęs gėris.

Sugrįžęs į namus, žėrėk TV,
O Rodžeri, gražuoli ilgaausi.
Prieš tave blanksta bet kuri šlovė,
Manau, kad mano ašaras nuplausi.

2001 08 27

IV

Tu iš kiekvieno puslapio žiūri
Lyg vartant fotografijų albumą.
Neišlošei. Prasilošė žiuri,
Paėmus į kišenę stambią sumą.

Svarbiausia, ko nepakeitė laikai,
Vėl užsivilkę aprangą spalvotą,
Kad tu buvai teisus. Juo ir likai –
Ašim, atlaikančia progreso protą.

Tu išėjai taip tyliai ir ramiai,
Kaip gali triušis, prasigraužęs narvą.
Žinau, kad tu aukštai, o aš žemai,
Ir tai gadina man kiekvieną nervą.

Esi dabar neištartas sudie,
Taip pat ir labas. Čirškia telefonas,
Ir tai apgaulė. Tavame sode
Nėr telefono, laikrodžio, balkono

Ir rėmų. Fotografijon žiūriu,
Mane visa esybe ji apėmus,
Kad lyg turiu tai, ko nebeturiu,
Manau, kad mąsto taip kiekvienas rėmas.

2001 09 09

Aš neketinu dar žūti, vis prisimenu rugpjūtį,
Kada nugara sulinkęs šienavau eilių lankas,
Kad galėčiau pamaitinti gyvūnėlį mažą – mintį
Ir pagirdyt, ir paglostyt, ir paimti į rankas.

Mirė mano gyvūnėlis, vėjas nunešė jo vėlę,
Į aukštas dausas įkėlė – skambalėlis jis tenai,
O aš naują mintį sėju, kokią – pats dar neatspėju,
Nes platybėse rugsėjo pasiklydusi jinai.

2001 09 16

Jis buvo snaiperis, bet stipriai gėrė,
Kad pasimirštų užmuštų veidai,
Kad nežinotų, kas Tiesa, kas Gėris.
Jį darbo vaisiai domino tiktai.

Jis buvo samdinys. Tokiems neverta
Mąstyti daug, nes buvo pinigai,
Ir viskas vyko, tarsi pirmą kartą:
Auka ir jis – didžiausi du draugai.

Be jo reinkarnacijos nevyko,
Anapusis pasaulis subtilus
Už jį nuspręsdavo tiek daug dalykų,
Kad likdavo tik reikalas kuklus –

Laiku ir vietoje nuspaust gaiduką,
Pratrynus optiką skepetaite.
Bet vienąkart jis ėmė ir padūko, –
Apžiojo vamzdį, ištarė: „Atia"!

Ir žaibas trenkė. „Vyras jis neblogas,
Gražiai gyveno, gerbiamas visų"...
Taip laikraštyje skelbė nekrologas,
Ir nieks nežino: kaipgi iš tiesų.

2001 09 03

Kuomet sidabro laikrodis sustojo,
Jis buvo miręs, nieko nežinojo.
Šalia tuščia riogsojo tabokinė,
Užgeso lempa perdegus naktinė.
Gulėjo nuogas, nenorėjo nieko –
Nei maisto, nei atodūsių, nei miego.
Aplinkui vis didėjo musių spiečius,
O po langais išbiro varpa kviečio.
Didžiulės kandys graužė biblioteką,
Girdėti buvo vandenys kaip teka
Iš čiaupo vonioje, skaitiklis sukos,
Dėžutėj pašto čeža atvirukas:
„Jus sveikinu, gimtadieniui atėjus".
Tačiau pro langą jau kranklys atskriejo –
Toks juodas juodas kunigas sparnuotas,
Ir pulkas varnų atlėkė į puotą.

Jei ne kaimynai, būtų taip ir likęs
Gulėti lovoj plikas kaip tilvikas,
Krūvelė kaulų, išmatų krūvelė.
... O sako – buvo ubagų karalius.

2001 09 03

Mane sofa paliko ir kėdė,
Naktinė lempa, telefonas, stalas,
Šlepetės, skėtis, smokingas, TV,
Pusiau atšalusios kavos puodelis.

Apleido artimųjų šiluma,
Naktinės gatvės ir žalieji plotai,
Haremai ir totemai, sistema,
Esu dabar aš nejautrai parduotas.

Aš susilyginau su savimi,
Netekdamas gražiausios panoramos,
Tapau šunim, beždžione, avimi,
Žalios mėsos bejautriais kilogramais.

Dangum dalinčiausi aš su jumis,
Palaima, žodžiais, bučinių skivytais,
Aš, angelas, akim užrištomis,
Į nežinią ir dykumą išvytas.

2001 09 05

Atitolau nuo būrelio sugėrovų ir ant kelių
Atsiklaupęs ieškau perlo, kurį pamečiau kadais, –
Tai yra – savos vaizduotės gyvo žodžio, gryno proto,
Nerandu jo nei po tujom, nei po obelų žiedais.

Žodis tartum leopardas po savaną margą nardo,
Su žuvytėm žaidžia jūroj arba skraido debesy.
O kaip aš kadais mylėjau jį, kai skriejau dar su vėjais
Pakeliui į Mandalėjų pačio Viešpaties ausy.

Mano žodžiai išsibarstė, išsinarstė, išsivarstė
Tartum batraiščiai iš batų, basas per rasas brendu.
Šį pasaulį aš mylėjau gražų, bet paskui pragėriau.
Kiek ambicijų turėjau, tiek dabar turiu randų.

Sėdžiu vienišojo celėj, ubagėlių muzikėlė,
Grodama likimo bendrams tenkina bandos jausmus.
Margos spalvos nevilioja, aukštos bangos neputoja,
Ieškau žemiškojo rojaus, bet randu jausmus žemus.

Šveičia laikas kalaviją, fortūna vynioja giją –
Dar akimirka, truputis, trupinėlis, ir ūmai
Sužėrės delne negudrūs, bet balti kaip perlamutras
Skriejančios dangum kometos gyvo žodžio pelenai.

2001 09 03

Savęs apsivalymas vyksta
Negreitai, skausmingai, ilgai.
Kaip sėkla nukritusi dygsta,
Taip tu manyje išdygai,

Išdykėli Nojau, berniūkšti,
Į pirmąją klasę eini,
Naikindamas tulžį ir rūgštį
Sau laivą statyt ketini.

Lūšis tave moko ir šarka...
Aplenkdamas tamsų kažką,
Jaučiu, kaip širdy dygsta arka,
Kaip arklą suspaudžia ranka.

Tik tau ateitis. Visa kita,
Kas buvo netikra, pražus.
Dažai nusilupo, nukrito,
Ir liko pasaulis gražus.

Kiek daug jame slypi ramybės,
Tylos – gal taip girdi kurti, –
Ir tvano nebaisios galybės,
Ir Naujas Pasaulis arti.

2001 09 08

* * *

Senos paslaptys keičias naujom,
Senos aiškios ir baigia užguiti.
Jei ateiti, tai su dovanom,
Peržengt Būtį ir peržegnot Buitį.

Sužibėt vasarinėm varsom,
Atsistoti prieš Dievo ikoną
Ir pakilt suplasnojus viršun, –
Taip drugelis palieka kokoną.

2001 09 06

Pirmasis pasimatymas – pro svetimus žodžius, pro primerktas blakstienas, stengiantis nematyti vienas kito trūkumų. Pirmasis bučinys – kaip pramuštas troleibuso talonėlis. Pirmosios glamonės – kvapniais aliejais iškvėpinta lova. Pirmasis kūdikis – visuotinė linksmybė, žmonijos triumfas. Toliau – pirmasis nepasitenkinimas, užgaulūs žodžiai, nudžiūvusi akacija ir išlestom varnų akim triušis Bugsas. Pirmoji neapykanta – sukaustęs upę ledas, braškančios nuo šalčio durys, nesibaigiantis zirzimas telefono. Pirmoji utopija – savižudybė, antroji – žmogžudystė. Pirmasis nepavykęs rašinys – neapykantos kupinos eilės. Antroji meilė, trečioji meilė ir t.t., kol pasigirsta grumstų į karsto dangtį bildesys.

2001 09 31

Ant suolo dviese: jis ir ji. Jame
Audrotas debesis ir žaibo pliūpsniai,
Iš pirmo kirčio padegą šiukšlyną.
Ji – santūri – vanduo ir žemė,
Platesnė negu siekia horizontas.
Iš tolo negirdžiu aš jų šnekos,
Neįžiūriu nei mimikos, nei gestų,
Tačiau abudu kalba apie mirtį
Augintinio – mat, salsvas mirtų kvapas
Atsklinda man prasmėm negatyviom,
Ir parko medis viršum jų nudžiūsta
Akimirksniu. Aš juos stebiu trumpai,
Bet akylai. Jie tai pajunta, greitai
Pakyla eit į priešingas puses,
Tačiau toj vietoj, kur sėdėta, lieka
Dvi juodos įdubos ir apanglijus
Gelsvai dažyto suolo atkaltė.

2001 09 05

Seni, neužsisėdėk ilgųjų peilių nakty,
Mesk į šoną kastanjetes ir čigonę šokėją
Ir varyk į koridą
Su taure gero raudono vyno,
Su taure buliaus kraujo,
Kurią laimino Dievas.

Ilgos naktys Sevilijoje...
Dar ilgesnės nerimo naktys už grotų.
Šok į upę ir plauk,
Kaip vandens žiurkė
Į Andalūzijos naktį
Pro grotas pragroto imtuvo.

Mūsų klausosi, seni,
Mus fotografuoja,
Nebijok,
Mirtis yra išsilaisvinimas,
Graži, kaip gėlė pro grotas,
Kaip gyvenimas šitaip pragrotas...

2001 08 16

Aš – šuo.
Aš moku loti, tačiau pikta ranka
padegė mano būdą.
Tik ilga grandinė padėjo man išsigelbėti.
Mano šeimininkai sudegė.
Mano kalę pernai nušovė šungaudžiai.
Mano kaimynai manęs nekenčia.
Ir aš šoku flamenko aplink tašką A –
į žemę įkaltą kuolą.
Bet aš neliūdžiu.
Ėdu žolę ir maitinuosi sparvom bei
drugeliais.
Vakar suėdžiau žioplą kurmį – džiaugsmo
užteks visiems metams.
Vasaros pabaiga! Karšta!
Ech, kad taip į kitą pasaulio kraštą,
į tašką B kur nors Barselonoj ar Brazilijoj,
kur flamenko šokamas kitaip.
Flamenko – tai flamingo skrydis,
tai laiminga pabaiga su nuotraukomis,
šampanu ir gėlėmis.
Tai nesibaigianti fiesta.

2001 08 19

Ir štai ateina diena,
Diena, kai paukščiai palieka sielą,
Diena be erelio lizdo ir plunksnos vėjyje.
Miesto balandžiai apleido miestą,
Nes atėjo diena kaip įstatymas,
Surakino tave ir išsivedė
Į nežinojimo kalėjimą.
Visada yra diena, kai užsiveria durys.
Ir lieka diena be paukščių
Sielai vėjyje,
Kurios nevairuoja niekas.

2001 09 09

Dėkoju, Jūsų malonybe Laike,
Kad buvot bent sekundę maloningas
Mažoj stotelėje, kur kelio vingis
Nedaro piruetų didelių.
Prieš jus keliu aš skrybėlę, Kilnybe,
Kad leidot sužinot gerų naujienų
Jautrių šaunių seismografų pagalba,
Ir nors aš neturiu nei kalendoriaus,
Nei leidžiama pažvelgti į mėnulį,
Girdžiu, kaip laikrodis bažnyčios muša,
Ir karavelės flagmanas artėja.
Tai jūs, o Laike, esat laivo deny...
Ant jo kažkas vaidina ir vaidenas,
Tokie maži dalykai kartais dedas,
Jog reik pagalbon pasitelkti lupą.
Ne veltui sako mano skarabėjus,
Kuris yra sekundė dievo Horo:
„Gera naujiena pamažu artėja"...
Nedaug jų, kaip Jūs žinote, yra.

2001 08 31

Kaip flagmanas ji plaukia išdidžiai,
Baltuoja burės priekyje flotilijos,
Delfinai ir žuvėdros lydi ją.

Savitvarda griežta, net kapitonas
Lig mėlynumo skuta savo barzdą,
Kad būtų savo jungoms pavyzdys.

Ji užtaisyta tūkstančiu patrankų,
Jei sprogtų, vandenyną ištaškytų,
Bet galimybė ši atmetama.

Nors būta katastrofų ir nelaimių,
„Titaniko" likimas ją aplenkia,
Ji švytinti perlamutru į uostą plaukia

Ar veržiasi į kovą. Aš žinau:
Jos locmanas yra likimas mano,
Iš tolo pranešąs visas žinias.

Mus sieja tolimi išsiskyrimai
Arba buvimas vienoje eskadroj,
Abu mes ledkalnių draugai ištikimi.

2001 09 02

Europos mėnuli, Europos mėnuli,
Ką tu veiki rytais?
Mano žmona, mano gražuole,
Kodėl tu pas Parį Paryžiuje?
Šventas turi būti džihadas.
Skelbiu aš džihadą Trojai.
Renku džigitus,
Renku Spartos lankininkus.
Mano kardas jau seniai ne makšty,
Nemakščiuos mano kardas,
Kibirkščiuos, kirsdamas netikėlių galvas.
Aš sau įsistačiau vynuogių žalumo akis,
Aš apsiaviau raitelio sandalus,
Aš vienas,
Bet už manęs daug
Tokių, kaip ir aš, klajūnų.
Kodėl šimtas žiogų čirškia mano ausyse,
Kodėl aš negirdžiu tavo balso,
Atsakyk man, tylene pelene,
Žiūrėk kaip šoka, žiūrėk kaip šoka
Kojytės mažos batais raudonais.
Maži batai taip spaudžia kulnus.
Kiek mėnesių, kiek dienų, kiek metų
Aš jau nebegeriu vyno,
Tik šokinėja žuvys mėnesienoje.

Bangos išmetė į krantą sidabro lydį,
Ir man beliko sučiulpti jo kaulelius.
Europos mėnulis pradingo, sužibo
Amerikos mėnulis.
Taiklioji Ranka rūko taikos pypkę
Su Old Šaterhendu ir Sakalo akimi.
Jie sakosi išardę vigvamus
Europoje ir persikėlę į Naująjį Kontinentą,
Kad paskelbti galėtų džihadą
Pariui Paryžiuje, Persėjui Persijoje,
Markizui de Pompadurui
Visos žemės pamišėlių namuose.

2001 08 19

Vėlei atolydis tavąjį balsą išgirdus
Aš ne akmuo ir mano širdis vis dar tvinksi
Ranką pridėtum išgirstum kvėpavimą primaveros
Paslaptį edelveiso bet nūn apledėję
Zvimbia elektros laidai nuo manęs lig Honkongo
Ten kur arbatą geri mano mažoji kiniete
Su porceliano akim ir rūbais iš Tėbų
Taip aš esu dovana ne pati tau brangiausia
Betgi gyvybės mūs dėmesio nekreipia jokio
Į žaibo pliūpsnius ir Tartaro niūrų alsavimą
Vėjas pro langą įnešė man tavo plauką
Kai šukavaisi sau galvą prieš ją blanksta auksas
Naktį bedugnę apvaldęs baimę turtuolio

2001 08 29

Likimas man primena seną, įskilusią etruskų vazą, kurioje sudėti mano vaikystės žaislai. Kaip moku džiaugtis menkniekiais, kaip myliu save, kaip žaloju kitus!

Dabar jos net neįžiūriu, bodleriškasis splinas, kritus slėgiui, karaliauja padvėsusio arklio šnervėse. Jo šeimininkas, mano bosas, nusispjovė – netiks skerdienai, bus maita vilkams. Kaip pergudrauti patį egoistą? Patark man, jei žinai.

Ar tu jauti vienatvę tarp žmonių, man plunksna vedžiojant šias eilutes? Ar tu rūkai nebrangią cigaretę šalia trijų pirdalių, atliekančių šventą tuštinimosi aktą? Ar tiktų čia atnešt etruskų vazą? Į ją turbūt šlapintųsi visi.

Žaislai vaikystės bus išmesti į šiukšlyną, tačiau vaza stovės. Ją dovanoju tau, žinodamas, kaip tu jos neįveiksi, kaip pakerės jos grožis, kaip ji stovės centre namų altoriaus. Ir visos mano nuodėmės bus nuplautos. Galėsi į ją dėti mūsų nuolat augančių vaikų batelius. O gal geriau įkelk į medį – ten gandras susisuks sau lizdą. Ir senas suopis, aš, devyniakarmis, į jus žiūrėsiu pavydžiom akim.

2001 08 24

Kadangi nebuvo popieriaus, ant jos nugaros
Pliaže jis parašė eilėraštį ir grožėjosi žodžiais,
Tobulesniais negu moters kūnas, neleido jai nusimaudyt,
Kad šedevras neišnyktų be pėdsakų.

Kaip raštuota gyvatė moteris svilo saulėje,
Ją, tapusią knyga, apstojo žiopliai su ledais,
Pridengę svilinamus pakaušius nosinaitėm ir laikraščiais,
Ir kažką skaitė, nieko nesuprasdami ir stebėdamiesi.

„Tu esi pats tobuliausias mano eilėraštis", –
Suriko poetas, puolamas ekstazės demonų,
Ir vėl braukė, rašė ant jos odos pergamentų,
Ant krūtinės padėdamas tašką.

Jo plunksna klaidžiojo padų vingiais, aplenkdama
Prižėlusias pažastis ir ūksmingą gaktos sritį,
Trumpam sustojo bamboje, kad susirimuotų
Su žodžiu „etažerė", saulė svilino vis karščiau.

O kada jinai apsivilko suknelę, stebuklas išnyko:
Pavirto eiline matrona, namų šeimininke, muzikos mokytoja.
Poetas žiūrėjo nieko nesuprasdamas, kaip švytruodama
Mėlynai išmargintom storom blauzdom ji kopia į kalną,

Atsisveikindama pamoja skepetaite ir pradingsta už posūkio,
Tapusi abstrakčia dimensija palieka sąmonę.
Vyro pirštai ir rusvas ūkiškas muilas
Barbariškai naikina šventą įkvėpimo triūsą.

Vasara, prirašyta moterų, netrunka praeiti.
Poetas, sukrovęs lagaminus, sugrįžta į sostinę,
Kad ant rusvų kalendoriaus lapelių parašytų ataskaitą –
Legendą apie ištirpusią vonioje moterį – knygą.

1987

Geras tavo pasaulis, kofeine,
Kai tu praveri kaukolės narvelio dureles
Ir išleidi dvasią pasivaikščioti po lankas
Tarsi doras šunio šeimininkas,
Grąžini jaunystės žvalumą ir eiklumą
Bent kelioms minutėms.
Geras yra konclagerio restoranas,
Geras yra kancerogeno ir kofeino duetas,
Toks, kad mano vėžys užmiega
Perlamutrinėje Veneros kriauklėje,
Kurioje ji mazgoja kojas.
Ruda kava, juoda kava, kava Edusho,
Jacobs, Mokka, netgi MK naturalna –
Tai milžiniškas elfų ir fėjų, perių ir laumių,
Trolių ir kerėtojų srautas, fantazijos fazės ir
Frazės, fazanai ir fasonai, modeliai ir moteliai,
Kur nėra vietos netgi moteriai, tiktai širdies
Motoras, padaręs šitiek apsisukimų, vėlei
Taria: klok, klok, clock, clock, laikas
Miego kloakon, bičiuli.

Kantrybės mano vienišas hidalgas
Dar neišmoko. Keikia Rosinantą,
Kad šis jį nubloškė nuo balno. Sanča Pansa
Negauna valgyt ketvirta para. Tuo tarpu
Jo šeimininkas geria iš šaltinio
Vien vandenį, kartodamas vis: vynas, vynas...
O taip čia vynas tai tikrai padėtų,
Nuspalvintų šią Diurerio graviūrą
Krauju bakchančių. Raudona ir juoda
Taip artimos viena kitai kaip sesės.
Hidalgas seserų nebepažįsta
Nenori pripažinti Sančos Pansos,
Tik sukasi ant vietos kaip malūnas
Su girnom tuščiom ir šaukia: vėjo!

Kada gi šis beprotiškas sukimasis malūno
liausis? Kada mes tapsim elipsėm,
skulptūrom, žvėrių ovalais? Mutantai mes,
nežinom valandos, kada apverčiami puse
kita tartum klepsidros, ir lakusis smėlis
vėl tarpus užpila tarp vaizdinių.

2001 09 02

*Apopleksija nutrenkė seną išminčių,
sudraskė jo aureolę į skivytus, para-
lyžiavo kairę pusę kūno ir burną, kuria
jis laimino minias. Valstybė pakibo ant
pražūties plauko. Kad jam padėtų, pa-
skyrė pensiją iki gyvos galvos ir suteikė
kamerdinerio titulą, skulptoriai rungty-
niavo, kurdami jam paminklus, bet visa
tai buvo saviapgaulė.
Karalystės pakraštyje neraštingas ber-
niukas pajuto, kaip ant jo galvos nusi-
leido baltas balandis, ir į gerklę įskrenda
ugninis kamuolys, neleidžiantis jam užčiaup-
ti burnos. O ir žodžiai, jo skelbiami, buvo
tokie paprasti ir teisingi, kad viso to kraš-
to žmonės mutavo, užaugo tokie dideli ir
karingi, kad vieno išpuolio metu užgrobė
ir nuniokojo sostinę. Senasis išminčius
numirė tyliai ir ilsisi dabar panoptikume.
Sakoma, kad jaunasis pranašas dažnai
ateina ten pasėdėti.*

2001 09 02

Geltonais pirštais vienuolis rašo testamentą:
„Palieku savo turtą bažnyčiai: 19 amžiaus pabaigos sandalus, paveldėtus iš kunigo Jono Bosco, virvę juosmeniui perjuosti, kuria pančiodavo jaučius, vedamus į skerdyklą, rūbą ašutinį nesunešiojamą, pasiūtą iš maišo, kryžių, kurį vaikas būdamas padariau iš beržo šakos, ir rožančių, palaimintą popiežiaus..."

Čia vienuolio plunksna nulūžta, rašalas baigiasi, popieriaus prirašytą skiautę paliečia žvakės liepsna ir kurį laiką apšviečia mirštančio veidą, apspistą žiurkių, kurių celėje begalės – mat, savo maistą jis supenėdavo joms. Žiurkės verkia maitintojo ir bėga į savo urvus atnešti brangiausio, slypinčio po kertiniais akmenim – viena tempia karbunkulą, kita topazą, trečia – žalią smaragdą. Kai paskutinioji įdeda į pražiotą numirėlio burną auksinį žiedą su strazdo kiaušinio dydžio raudonu rubinu, vienuolyno pamatai, praradę atramas, skyla, sienos subyra, celė sugriūva ir griuvėsiai amžiams užkloja didžiulį lobį, nes išsiliejusios Etnos lava jau baigia tirpinti vienuolyno bažnyčios bokšto bronzinį varpą.

2001 08 19

Ilgai tylėjusi, uola prabilo.
Ugnis išsiveržė, pabiro akmenys pro burną,
Nušluodami lizdus urvinių kregždžių.
Balta stalagmitų ir stalaktitų masė
Sutrynė vienišą speleologą.
Tačiau bausmė, pati didžiausia, laukė miesto,
Kuris, purve kaip nekaltybėje paskendęs,
Ant kelių klupo kaip pargriautas jautis,
Aukojamas dievams.
Dievų nebuvo...
Jau taip seniai jie persikėlė į kitus kraštus,
Kad to neatmena nei šimtametės vaidilutės,
Pagimdžiusios krūvas vaikų žyniams,
Nei pragaruosna nutremtas Teiresijas.
Uola braškėdama per pusę skilo,
Iš jos vidaus išniro krūvos ernių,
Vilkolakių, šikšnosparnių – žmogėdrų,
Ir jų apetitas buvo patenkintas –
Gyvų neliko anei vieno.
Tai buvo pergalė ir pabaiga.
Taip taškas A pasiekė tašką B
Išprotėjusio geografo vaizduotėje.
Tik jo žemėlapis, akmenyje iškaltas,
Atkasus pelenus ir nuolaužas, dar liko
Šventykloje Mamonos. Pinigai,

Su lava susimaišę, išsilydė
Ir tapo masalu ateinančioms kartoms,
Tačiau negreitai jos dar čia apsigyveno,
Nes nauja uola,
Braškėdama nuo vėjo, sukos alink ašį,
Ir ligi šiol dar sukas: karuselė,
Kurią aplinkiniai vadina Eos.

2001 08 31

GATVĖS POETAS

Jei nori būti gatvės poetu,
Nereikia nei patrankų, nei saliutų, –
Tiesiog panerk į ją, nes gatvė – tu,
Vienam narve gyvenantis su liūtu.

Žegnokis sau kartu su ubagais,
Su miestelėnais laki sau kavutę
Ir pinigus užmiršk! Su pinigais
Išvis jokios poezijos nebūtų.

Perkūnas griaustų ar saulutė švies –
Tau nesvarbu. Varai į gimtą tašką,
Aplinkui ašį vilkeliu sukies
O mūza jau pati žodžius ištaško

Tai ant suknelės, tai ant batų, tai
Tatuiruoji odą šviesiaplaukės.
Tau reikia pinigų. Jų nematai,
Tačiau degtinė tartum gulbė plaukia.

Kaip gulbė plaukia. Gulbino giesmė,
Šiek tiek aiškiaregystės ir nuklumo...
Žmogus – tai rimas. Eilės – jo esmė,
Pripudrinta dėžė alaus ir dūmų.

Ant popierėlio sąskaitą rašai:
„Šis darbas vertas sąmyšio kiklopo".
Ir antspaudas – trys prakaito lašai
Bei siūlo galas, kyšantis iš lopo.

2001 09 04

Musonas pučia, žydai eina škalon,
Skolon litvinas lenda, elektra
Tik išrasta. Mes nuo degtinės šąlam, –
Gerai kaip sąžinė ji išdegta.

Išdaužo langą vaikiščias ir sėda
Ilgam ilgam į valdiškus namus,
O kunigas šventovėj Dievo gieda,
Kad miegas jo parapijoj ramus.

Iš tikro tarsi įvykiai nevyksta,
Išskyrus kartais motinos skausmus,
Deja, marksistas rašo Antikristą,
Ir seka veiksmas žmogžudžio ūmus.

O šiaip jau – verda miesto skruzdėlynas
Gražiai. Skaniai pavalgo buržua,
Ir dar poetas Viešpaties šiukšlyną
Iš lėto kopia. Bet tai jo drama.

2001 09 31

Pirmyn, maniakai, veisle uždrausta,
Jūs pažinimo vaisiaus paragavot.
Vandens gurkšnelis ir sausa pluta –
Tai viskas, ką iš šio pasaulio gavot.

Sunykę sodai, nusiaubti namai, –
Regiu aš jūsų skurdžią tėvoniją,
Bet liko jums ir grožis, ir menai,
Ir apie Tiesą jūs kalbėt nebijot.

Pirmyn, gardemarinai pakelių,
Iš jūsų tartum iš fontano liejas
Srovė dažų, skulptūrų ir eilių,
Ir mūzos jus yra įsimylėję.

Jūs – nemirtingi, amžinai jauni,
Kurti Bethovenai, akli Homerai.
Tai, ką sukūrėt, liko akmeny
Babiloniečių, indų ir šumerų.

Maniakiška jėga kalbėt privers
Tylenį beliežuvį, iškalbumą
Išliedama į knibždančias gatves,
Kaip stiklą vyno kunigas per sumą

Į savo gerklę plačią. Taip giesmė,
Pašventinta ir miros, ir kodylo,
Maniako pasivertusi esme,
Magnetofono juostoje atskyla

Nuo aparato. Šitaip kalinys,
Pateisindamas savo nebuvimą,
Į laisvę urvą gremzdžia vinimi
Ir viską, kas ne vietoj guli, ima.

2001 08 28

O kaip nemėgstu aš sąsiuvinių,
O kaip nemėgsta saulės mano skėtis:
Jei lyja, jis keliauja po velnių,
Jei saulė šviečia, eina jis ilsėtis.

Taip ir sąsiuvinys su rašikliu
Po mano rankomis piktai bendrauja,
Kai žodžiai, iškapoti kirtikliu,
Pažeriami į celiuliozę sauja.

Sklerozę gavo šis sąsiuvinys,
Nes rašalo šratinuke – be proto,
Tačiau negimsta knygos man vinis,
Kaip pudingas iš mėsgalio ir šproto.

Ir vėl suku aš ratą nuo pradžios,
Sąsiuviny atvertęs lapą kitą,
Užmiršdamas, kas duota man valdžios.
Ir ubago kas lūpom pasakyta.

O raidės – uogos renkamos gerai
Prie stalo, kaip prie eigulio sodybos;
Iš jų visų – nei dūmai, nei garai,
Betrūksta vien tik talento tapybos.

Gal Rubensas man sąsiuvinį puoš,
Kada pradėsiu leisti naują knygą,
Gal Baltija ir jūros vėjai oš,
Kada redaktorius atkiš man špygą, –

Aš nieko nežinau, tačiau varau
Pusiau tamsoj lotyniškąjį šriftą,
Galėčiau padaryti daug geriau,
Tačiau į uodegą man kiša štiftą.

Tuoj užpakalis – protėvis galvos
Ant kartuvių Temidės kaip ant rėjos
Pasvertas bus ir greitai sužinos
Kiek šis sąsiuvinys vertės turėjo.

2001 08 20

Orfėjas – mano, Euridikė ne –
Atgal į Hado tamsumas sugrįžo,
Ir aš ant kenotafo jos Kaune
Jai pastačiau dirbtinio aukso kryžių.

Orfėjas verkia, arfa nenutyla,
Paskendus valaluos ir skalbaluos,
Mes sėdime skirtinguos kambariuos,
Ir aš neužmiegu, nes mėgstu tylą.

Ak, Euridike, pragaro merga,
Esi nuo lempos krentantis šešėlis.
Su rūbais tu atrodai kaip nuoga,
Be rūbų – kaip naktipuodis besielis.

Prisėdu ant naktipuodžio. Geriau
Man rašos, begalinės eilės liejas,
Orfėjas užsičiaupė pagaliau, –
Dabar aš pats sau – dievas ir orfėjas.

2001 08 28

Be smičiaus smuikas būtų pagalys,
Kurs gali ir lentynoje gulėti.
Be moters vyras – tikras gyvulys –
Nedomina jo net kraštai gėlėti.

Būrelis vyrų – puspročių banda:
Politika, pliauškimas, anekdotai,
Bet atsiradus moteriai, bendra
Savijauta gerėja, ir vaizduotė

Juos perveda į šmaikštumos gretas:
Kiekvienas jų – didvyris, samurajus,
Net negražioj moteryje randąs
Tai, ką norėtų nutylėt liokajus.

Sparnuoti vyrai ir aukšta kalba –
Tai aukso žiedas, moteris – kaip segė,
Kautynės, intriga ir pagarba,
Kurią paaiškint gali aiškiaregė.

Tik viskas turi pabaigą. Smuiku
Nesižavima, smičius vėl padėtas.
Bet išsiskyrus jau ne taip sunku, –
Kiekvienas turime akis žvaigždėtas.

2001 09 04

Šita diena nesibaigė drama,
Kurią žymėti verta kalendoriuj, –
Be šypsenos praėjo kaip dama,
Kukliai sau pasipuošusi, bet oriai,

Už pavadėlio žmogų vesdama,
Keturpėsčią ir urzgiantį kaip šunį.
Bet sotų, aprengtą šiltai – žiema
Gražių jausmų ir sąmyšio viršūnė.

Pakilo jie į ratą apžvalgos
Ir apsidairė: panoramos plačios.
Abu, jei bus gerai jiems, padėkos,
Kad viskas kartais gaunama už ačiū:

Vanduo ir maistas, miestas ir valdžia,
Akvariumas namuos, žuvytės kelios,
TV, WC, CD. Kokia pradžia,
Toks žinoma, stebėtojau, ir galas.

2001 09 07

Po mano miestą vaikšto moneta,
Toks senas neiškeičiamas segmentas,
Ne pfenigas, ne krona, ne lita –
Pirdžio dalis šimtoji – centas.

Kas turi ją, turtuolis tas yra,
Jos aversas ir reversas nudilę.
Priglaudžia ją kišenės beyrą,
Ir iškrenta ji per menkiausią skylę,

Vėl šeimininkui grįždama. Jau dvi
Jis turi monetas, jau dešimt, šimtą,
Ir tūkstantis nebetoli, gali
Sau duonos pirkt, ar bobą kas dešimtą.

Ji – karalienė dolerių žalių,
Dvigalvis ją erelis puošia, liūtas,
Gi pusėj kitoje kaip „I love you"
Iškaltas skaičius vienas kaip mamutas,

Gyvenęs neatmenamais laikais,
Kada šį miestą puošė tik vigvamai
Ir jurtos su katėm, šunim, vaikais,
Kol pasirodė ten bažnyčios namas.

Klestėjo miestas meno ir pirklių,
Skulptūros buvo puošiamos sonetais,
Atvykdavo daug užjūrio ryklių,
Bet niekam neparduodavo monetos.

Dėl jos ne kartą vykdavo karai,
Bet ji bažnyčioj liko kaip stovėjus,
Kaip ostija brangiausioji, kuriai
Tarnavo kilniaširdis fariziejus.

Tačiau atskrido Halio kometa,
Jos uodega bažnyčios bokštan vožės.
Griuvėsiuose pradingo moneta
Ir visas kitas šito miesto grožis.

Tačiau išvydau kartą ją sapne,
Purvu ji spinduliavo ir žalėsiais,
Balsu griausmingu tarė: „Imk mane,
Jei nepaimsi, tai labai gailėsies".

Ryte, kai plyšta pagiriom galva,
Ją džinsuose radau, nubėgau smuklėn,
Už ją man davė šimtą su kava
Ir pinigą grąžos pridėjo smulkų.

Kai vėlei aš užsisakiau alaus,
Jinai delne spindėjo užkerėta,
Gavau grąžos šimtinę ir smulkaus
Metalo buvo rankose pridėta.

Aš supratau, kad negerai kažkas,
Monetą šią pavadinau Mamona,
Nuploviau vandeny šventam rankas,
Tačiau tuoj pat ją iškeičiau į žmoną.

Su manimi keliauja moneta,
Turtingas aš esu, bet šitoks vienas,
Kaip žemė – mūs gimtoji planeta,
Kurią apleido Visagalis Dievas.

Kiek kartų aš bandžiau išmesti ją
Ir parašyti himną ar sonetą,
Tiekkart ji grįždavo atgal, beje
Lig aukso spindesio nučiupinėta.

Kai mirsiu, broliai, sesės, jus prašau,
Prikalkite ją prie kaktos man, žmonės,
Buka vinim. Testamente rašau:
„Liuciferis gal ją priims maloniai...“

2001 08 21

Ateina manęs nelabasis, jaučiu
Jo karštą kvėpavimą sau už pečių,
Avarinę jungiu sireną.
Nesako man labas, nesako sveiki,
Tik taria: „Juokai su manim bus menki,
Na, tėkštelėk galva į sieną".

Prie popieriaus sėdžiu, rūkau ir braukau,
Tvirtai savo pensilą rankoj laikau,
Tiktai nemanykit, kad penį.
Ir šnabžda raguotas: „Kaimynė graži.
Prieš veidrodį rengias dabar, dievaži,
Į nuogą, na, žvilgtelėk, seni".

Norėtųsi žvilgterėt, betgi TV
Tiek porno pripylė (garbė ir šlovė),
Jog žodžiai nedirgina proto.
Bet štai cigarečių jau liko tik dvi,
Ir nuotaika mano visai nežavi, –
Išeit reiks iš nuosavo ploto.

Jau laikrodis paskelbė pirmą nakties.
Teisus nelabasis manasis išties:
Net silpna kaip noris rūkyti.
Naktinėn krautuvėn išeiti baisu,
Bet reikia, raguotas sušunka balsu:
„Gana tau stenėti, vaikyti"!

Ir jau ne krautuvėj, o restorane
Aš sėdžiu su viena malonia ponia
Iš raganų šutvės kaip amen.
Jos torsas kaip forso kišenė stambus,
Jaučiu, mano penis jau daros standus,
Bet girtas aš nukrentu žemėn.

Tada apsauginiai suspardo keli,
Nelabojo broliai, tokie dideli
Kaip broileriai, stato fanarą.
„Užgis lig vestuvių", – pasiekęs namus,
Guodžiuosi ir dingsta raguotas ramus, –
Užkursiu bažnyčioj jam garo.

Ankstyva varna snapą rakinėja,
Ir pasidailinus palieka butą,
Apsnūdusį varnėną korifėjų,
Kurio, atrodo, ir visai nebūta.

Ankstyva varna nuskrenda prie Nilo
Ir tupiasi į aukštą baobabą.
Po juo gyvena vargšas krokodilas,
Kurs babom – jagom numalšina badą.

Jis ryja pasišlamšdamas ir verkia
Taip gailiai, kad net varnai peršti akį,
Tačiau jinai nenaudėlio nesmerkia,
Nes jai likučiai atitenka jagų.

O kokios gražios būna babos – jagos,
Kada ratelį šoka aplink medį, –
Bliuzelės plyšta, trūkinėja sagos,
Ir savo draugių jos visai negedi.

O varna, varna, rudenio paukšteli,
Ko užklydai į mano nykų sodą,
Paguosti tavo pasakos negali,
Keliauk pas krokodilą į kompotą.

2001 08 29

Specijų mergaitės be krūtų,
Tartum pustuštis alaus bokalas,
Daug kam tampa prieglobsčiu nakty –
Nėr figūrų, bet koksai vokalas.

Vabalas ropoja ekranu
Per TV, nasrai didžiuliai šviečia,
O „Spice Girls" taip užimtos menu,
Kad stebėt jas maga tik kaimiečiui.

Bobų daug, o vabalas retai,
Taip retai man, žiopliui, pasirodo,
Nes prasti manieji reikalai, –
Ten, Aukštybėse, taip maža proto.

Spausk displėjų, vabalas nedings,
Nors ekranas rodys porno gryną –
Peną peniui, rankoms ir širdims –
„Blue Electric" mirgantį rožyną.

Frankenšteinas eina su mietu,
Narsiai Terminatorius kovoja.
Vabalas, ginkluotas kastetu,
Jam nukanda geležinę koją.

Vabalas ne medis ar guma, –
Tikras sąšlavyno papuasas,
Painiava, tikrovė, tamsuma, –
Per TV ekraną eina basas.

Staigiai aš TV užgesinu,
Dingsta ir „Discovery", ir damos.
Eina vabalas šlapiu klynu –
Pas mane ant priegalvio jo namas.

Kaip jisai globojo merginas,
Pokštus kineskopo ir katodų,
O dabar mane kutena, nes
Jam kitaip gyvenimas atrodo.

Trupiniais jį vaišinu skaniais,
Paberiu ir cukraus, ir anyžių.
Na, užmiki, balandėli, nes
Ryt tave išvešiu į Paryžių.

Dėžėje degtukų aš tave
Vešiu kontrabanda pro kordoną,
Dovanosiu mylimai Rene,
Ne Rene, tai Renuaro žmonai.

Vabale mėšlyno Garliavos,
Būsi tu Prancūzijos pilietis,
Ant Monmartro vaikščiosi kalvos,
Kol pradės aplinkui spalvos lietis.

Skarabėjau mėlynos spalvos,
Dėl tavęs sugriuvo Sirakūzai.
Nebesuki man daugiau galvos,
Būsi mano dovana prancūzei.

2001 08 21

Aš – gorila, aprūpinta viskuo,
Netrūksta čia nei ėdalo, nei bobų.
Kam bobos man. Orangutangė, ot,
Orangutangė būtų man patogu.

Paduoda man šėrikė bananus,
Aš jai sakau: sau įsikišk į vietą,
Kuria trini draugužio kiaušinius,
Ir nešdinkis, nes įvarysiu mietą.

O pats trinu sau kiaušinius kasdien
Į žardą ir nešioju amuletą.
Jisai yra išmargintas raidėm
Žandikaulis vargšelio baroneto,

Kuriam priklauso ši pilis ir šis
Lygių neturintis sau zooparkas.
Be abejo, kad liūtas jo ašis
Ir aš, ir mums tarnauja leopardas,

Trys pumos, kuguaras, pantera,
Jau nekalbant apie smardžius žolėdžius –
Barsuką, briedį. Sąraše nėra
Tik begemoto. Pernai mirė bėdžius.

Orangutangei gretimam narve
Tarnauja gal penkiolika šėrikų.
Jinai kaip šeichė vaikščioja gatve,
Ir jos nelydi urzgesys skalikų.

O man paliko tik du kvadratus
Už vargšą numarintą baronetą.
Atrodau senas ne pagal metus.
Taip man už žmogžudystę sumokėta.

Esu kasdien marinamas badu –
Tik keturi bananai per savaitę;
Daugiau jų buvo, betgi šiuo metu
Atlieku bausmę dar ir už tarnaitę.

Aš – gorila, aš – Gavrila, garbus
Golemas ar Godzila, ar Godyva...
Pučiu aš jums, mielieji, arabus.
O, kaip pasiekt orangutangę šyvą.

Ji – šizė, ne šimpanzė, ne emu,
Nors, rodos, iš to pačio emirato.
Amuletu paspringęs vėl imu
Raudoti. Ketvirčiuos mane ant rato.

2001 08 21

Mano laivas neplaukia. Zuid-west,
Stovi vietoje, subliuško burės,
Štilis mirtinas, ir noris ėst,
Nori gerti perdžiūvusios burnos.

Paėmė visus nelaisvėn Jis,
Okeano Slibinas žvynuotas.
Be žiūronų Jo matau akis
Ir ragus matau, nes jis raguotas.

Paėmė visus abordažu.
Baigės sviediniai, patrankos tyli.
Los Patrankos ar nelos, žadu
Tau, sūnau, parvežt automobilį.

Tu turbūt jau didelis seniai,
Tėvą savo tris kartus praaugai.
Tinka tau Edipo akiniai
Ir šlovė Elektros mano draugei.

Kaip jūs ten gyvenate, sakyk,
Šį laiškelį perduosiu aš kirui.
Ar aš gyvas būsiu, ar ne, tik
Nedaryk, sūnau, sau charakiri.

Buvo tavo motina graži
Ir po metų penketo, po ilgo
Mūs išsiskyrimo, dievaži,
Aš verkiu, nes šitaip išsiilgau

Savo šeimynykščių ir žvėrių,
Kaip gyvena mūsų leopardas?
Paskutinį butelį geriu
Prėsko H_2O, nes prastas bardas

Aš buvau, kad sėdau šian laivan
Už juokingą dviejų šimtų litų
Sumą, kam man pinigai, aiman!
Daug mieliau išgerčiau pusę litro

Red Scotch Whiskey kambuze, kuriam
Stovi mūsų kapitono seifas.
Vakar snukin išrašiau aš jam...
Nedavė, bjaurybė, sako: „Saikas

Puošia žmogų. Gyvuly, palauk!!!
Aš jaučiu atūžiantį tornado.
Jeigu nori vienas sau keliauk,
Bet neduosiu whiskey. Mirk iš bado!“

O stebuklas! Slibinas aure
Dingo, krutina bures pasatas.
Laišką šį pratęsiu vakare,
Taip įsako protėvis Patackas.

2001 08 21

Atėjo kartą laivo kapitonas,
Toks liesas ir išblyškęs jūros ponas,
Balta papūga ant peties sėdėjo.
Jis bocmano man vietą pažadėjo.
Pradėjau krautis mantą aš į skrynią,
Aštuonis romo butelius, grandinę
Su atvaizdu Panos Švenčiausios, peilį,
Kuris papuošti gali tik jūreivį.
Žodžiu, iš ryto mes bures pakėlėm
Ir atsisveikinom su mergužėlėm –
Mažiausiai pusę metų išsiskirsim,
Maistu rykliams ir bangžuvėm pavirsim.
O Džonas, Vienakojis kapitonas,
Iš tikro buvo velnias ir šėtonas.
Turėjo jis žemėlapio skiautelę,
Kur pažymėjęs buvo lobių salą.

Trys mėnesiai prabėgo, maistas baigės,
Pradėjo kristi Antarktidos snaigės.
Ir štai tada nuo plausto Frankenšteiną
Mes paėmėme už nemažą kainą;
Jis paburbėjo kažin ką, pabūrė
Ir puikų garo katilą užkūrė.
Sėkmė atvirto vėl herbu į viršų:
Sala prie borto, įgula – kaip širšės,

Kiekviens į salą šią išlipti nori,
Pajusti išsvajoto turto svorį.
Bet kapitono pistoletas šovė
Į porą puspročių ir juos nukovė.
„Imu tave, tave, tave, – pasakė, –
O likę laivą saugokit kaip akį!"

Mūs buvo vyrų dvylika galingų, –
Suradom lobį, niekur jis nedingo,
Nei vienas trupinėlis aukso, tarsi
Žvaigždė jis švietė, jautėme katarsį.
Tada prabilo mano pistoletas:
Du škiperiai, ir junga numylėtas,
Storulis kokas pajautė, kad griūna,
O kapitonui suvariau harpūną.
Pasišaukiau aš draugelius iš laivo,
Profesorių ir dvejetą jūreivių,
Sukrovėm lobį, grįžom į žemyną.
Dabar mane lordu visi vadina,
Visa šlovė tik man, Franciskui Dreikui,
Ir mano draugei – vyšninei Suleikai.

2001 08 20

Miegapelė nečiauška snausdama,
Sapnų haliucinacijos praplaukia –
Atrodo jai, kad ji – dama su kauke,
Nuėmus kaukę – vyras, ne dama.

Miegapelės poruojasi retai,
Vos pradeda myluotis ir užmiega.
Tada įkišti reikia jas į sniegą
Ar duot kavos – nutraukia miegą tai.

Karveliai, žiurkės, triušiai, šunys ar
Įžymiosios barškuolės – viskas nulis.
Miegapeles reik preparuoti dar
Kol šviečia joms danguj šeši mėnuliai.

Miegapelei po lancetu smagu.
Kad nečiulbėtų šalyje Morfėjaus,
Ji morfijaus sau gauna ir tegu
Sau įžengia Hadan neišblaivėjus.

Genetika yra labai puiku –
Nuo jos žmogaus turtėja individas.
Sulauksim miegančių gerai vaikų,
Kai vyksta miegapelių genocidas.

2001 08 25

Kūrėjas kūrė ir kūrikas kūrė,
Naudojo kūrinius jo prakurom.
Vos gimus jiems jau raganos išbūrė,
Kad vaikščiot teks kišenėmis kiaurom.

Griovėjas griovė, grioviakasys kasė
Ilgiausią griovį, prirausė duobių.
Po jų paliko vien griuvėsių masė,
Kur laidojo iš karto juos abu.

Valdovas valdė, valtininkas valtį
Vairavo į nežinomus kraštus.
Valstybė žlugo, ir užplūdo valsčių
Verteivų vien ir valkatų lietus.

Sofistas, sofoje ilgai gulėjęs,
Akis pramerkė: pusė devynių;
Ir Genujon išvyko, nugenėjęs
Tris genijus ir tuziną genių.

2001 09 08

Karaliui nepatiko karalystė,
Karaliui nepatiko karūna,
Karalius buvo senas egzorcistas,
Širdžių valetas buvo jo dama.

O karalienė buvo egoistė,
Širdžių ėdikė iki panagių,
Visus ji kamerdinerius suvystė,
Neliko anei vieno iš brangių.

Karaliaus iždininkas buvo vargšas,
Jis neturėjo pinigų kasoj,
Todėl, kad juos praputo tartum paršas,
O parašus klastojo parašoj.

Karaliaus generolai buvo bailūs,
Kaip stručiai laigė po puošnias menes.
Mokėjo jie tik gert ir lošti kvailį,
Prakišdami svarbiausias kautynes.

Karaliaus juokdarys nebuvo vyras
Nei moteris, tik paprastas „ono".
Nejuokino piliečių jo satyros,
Išgirdę jas, sakydavo „gavno"!

Tik karalaitė buvo padori dar,
Kai aš į kraštą tą atkeliavau.
Vedžiau aš ją kaip bulių į koridą
Ir visiškai nusikaraliavau.

2001 08 20

Vienas buvo korifėjus, kitas buvo fariziejus,
Trečias buvo išprotėjęs, bet įpykusi Dvasia
Jau iš purvo, ne iš molio, ėmė ir nulipdė brolius,
Ir visus juos patalpino Eliziejaus laukuose.

Laukė Cezaris, kad vyrai tiesūs bus tartum punktyrai,
Raštininko pažymėti legiono sąrašuos,
Bet lemtis jiems kitką skyrė, buvo jie tik dezertyrai
Ir lobistai, ir sofistai, ir nudistai žemės šios.

Vienas morale spindėjo, antras stebuklus žadėjo,
Trečias buvo maišas vėjo, ne bet kokio, o smardaus,
Anei viens pro Triumfo arką nepraskrido taip, kaip šarka,
Bet gyvenimo ragavo jie be abejo gardaus.

Ir, kai karas prasidėjo, vienas nėrė kaip stovėjo
Į slėptuvę ir keptuvę sau užsivožė; kas bus,
Kas gi bus čia naktį rūsčią, mąstė, lipdamas į tuščią
Statinaitę nuo kopūstų, antras brolis nuostabus.

Trečias eit į legioną nepanoro, ant gazono
Atsigulęs sau vaizdavo, kad numiręs jau seniai.
Ir palaidojo jį gyvą Cezaris, nes perspektyvą
Būt pasaulio šio valdovu temdė vergo akiniai.

Susiradęs brolį antrą, jis parodė būdą kantrų
Ir pakorė miesto centro pagrindinėj gatvėj, nes
Kirvis budelio atšipo ir nevertas nei skatiko
Buvo, kaip šuva nustipęs, kurs nekimba į klešnes.

O vyriausią brolį teko ilgai gydyt, nes apako
Rūsyje savam, kur bulvių buvo ligi pat žiemos.
Kai atako, tai atrišo, burną skuduru užkišo
Ir sušaudė palei mišką po komunijos pirmos.

Nukeliavo jie pas Dievą, juos mama sutiko Ieva,
Ir džiaugsmingai, ir garbingai pasodino dešnėje,
Tarė: „Tu valdysi pievas, tu triskart man būsi tėvas,
Na, o tu pasidarysi debesiu arba svaja".

Taip, buvau aš Eliziejaus laukuose ir tai regėjau:
Plačios pievos, gausios šeimos, šiluma ir žaluma,
Retkarčiais lietus palyja, tyliai Eifelis rūdija,
Čia ir baigias apie brolius mano pasaka linksma.

2001 09 08

„Kaip tu laikais"? „Laikausi kaip visi...
Taip stoviu, kaip matai". „Man malonu tai
Girdėt. Ar važinėji dar taksi"?
„O ne! kiti kavinių ir salonų liūtai."

„Štai kanarėlė nudvėsė..." „Matau,
Esi šiek tiek nuliūdęs ir įkalęs"?..
„Aš vakar parašiau sonetą tau,
Paskui atidaviau kažkam už alų".

„Ar viskas tavo namuose tvarkoj"?
„Be abejo, galėtume užeiti,
Bet prie manęs pradėsi kibti tuoj"...
„Cha cha, juk tu seniai jau ne mergaitė.

Ar naują draugą jau susiradai"?
„Neįdomu, galėtum keisti toną,
Aš į tokias lankas įsibridau"...
„Be abejo, jis maukia po galoną".

„Tai kaip laikais? Senais gerais laikais
Mes rasdavom daugiau kitokių žodžių"...
„Mes tapome tų žodžių palaikais,
Kas buvo, tas paliko ant paklodžių.

Na, man jau laikas. Eisiu pavedžiot
Aš šunį. Baigiasi mana kortelė".
„Ir kas galėjo pamanyti, ot,
Kad nesulaukėme vaikų. Detalė,

Bet įdomi. Labanaktis"! „Good bye"!
Prakeiktas telefonas išsijungė.
Iš viešnamio išskrido trys žaibai
Kaip potekstė. Ją žino Karlas Jungas.

Niekas niekam niekur niekad
Savo nieko jokiame
Niekumyne nepalieka
Ir pradingsta nykume.

Nekatrie prapuola orūs,
Ir pražūva nekurie,
Tiktai dega semaforas
Prieš parapijos kiurė.

Nieko čia nepadarysi,
Piestu stojasi plaukai,
Kada Nicht pasako Ničė
Tai ne niekas ir niekai.

Nekantrauja niekadėjai,
Nuodėmiauja pranašai,
Tiktai tu nenusidėjęs
Niekus nikeliu rašai.

2001 08 21

Dvi utėlės myluojas tamsoje,
Viena žvaira, o kita spuoguota, –
Laimingos tartum žvaigždės danguje,
Mat, pakviestos pas moterį į puotą.

O nemirtinga moteries dvasia,
Išvaikščiojusi kilimą gėlėtą, –
Kaip tu keitiesi mano akyse,
Buvai šventa, dabar tik utėlėta.

Suvarė metai špagą po krūtim,
Dantis pasta ir pomada sugraužė.
Kas tau belieka? Būti praeitim!
Keliauk geriau su utėlėm į laužą.

Už utėlę ir moterį. Už tuos,
Kurie dar nekaltybės neprarado.
O ką daryt? Nejau vardan tautos
Numirti tartum utėlei iš bado.

2001 08 29

Triukšminga margaspalvė žmonija:
Didikai, miestelėnai ir kumyrai.
Gražu gyventi būtų tau su ja,
Jeigu ne energetiniai vampyrai,

Iš tokio pačio molio nudrėbti,
Tiktai jiems nepasiekiamas Olimpas,
Žaismė dievų, akiračiai kiti. –
Suradę auką, kaip dėlė prilimpa.

Ištraukia jie vaivorykštės spalvas
Iš protų ir depresiją įvaro,
Akis žuvies išvertę negyvas,
Jie minta syvais gyvasties nektaro.

Žmonijos žiedu būtum, bet tampi
Tik klipata, apgraužta ligi kaulų,
Ir išeities sau ieškai paupy,
Pajūryje, Neapoly be saulės.

Susiverži kuprinę ir eini
Nežinomu keliu, kur akys veda,
Kur nepasieks čiuptuvai kruvini,
Kur įbrendi į sielos Eldoradą.

Tačiau sugrįžus (Laikas apvalus
Kaip ir erdvė) gyvenimas sugriūva.
Vampyras prisistato atkaklus
Ir paverčia tave į mėšlo krūvą.

2001 09 05

Žmogus dirbtinis. Dirbta iš peties,
Pridėta visko: kraujo, mėšlo, kaulų,
Aukštų idėjų, subtilios minties
Ir šis bei tas dar iš teatro kiaulių.

Žmogus dirbtinis žvengia dirbtinai,
Robočiukus gamina, juda, miega,
O kai nusigeria jis mirtinai,
Dirbtinį jam kvėpavimą atlieka.

Jis nepalaužiamas ir patogus
Tam, kurs gyvenimą jo reguliuoja.
Žmogus dirbtinis – visada žmogus,
Net jeigu būtų su medine koja.

Kuomet sugenda jis galutinai,
Į kampą jį pastato kaip skulptūrą,
Po ja užrašę: „Trauk tave velniai"!
Bet net velniai pretenzijų neturi.

2001 09 03

Sklinda muzika iš baro,
Bardas skaldo balades,
Kartais kapas atsidaro,
Ir aš žiūriu į žvaigždes.

Kiek žvaigždžių pasauly gimė
Ir kiek mirė – nežinia.
Vyksta saulės sugedimas,
Šviečia mėnesių minia.

Mėnuo pilkas, mėnuo žalias,
Mėnuo mėlynas, antai
Kapas broliškas jau kelias,
Knibžda protėvių šimtai.

Nesiskutęs, apipuvęs
Skarmaluotas klipata
Rodo mėlyną liežuvį,
Draugui trinkteli plyta.

Ima kūkčioti vargonai
Bažnytėlėje šalia.
Jiems smogiu kaip nevidonas
Bronzos amžiaus plytele.

Girdis muzika ir šokiai,
Ir be reikalo, didžiai
Savo tikslo neišmokę
Užgiedos treti gaidžiai.

Tų gaidžių neklauso niekas...
Pasitaręs su teisiais,
Toks sudžiūvęs tartum sliekas
Egzorcistas čia ateis.

Demonus, dvasias piktąsias
Ir vilkolakius vaikys
Pats šėtono išrinktasis,
Pusbrolis meškos – Lokys.

2001 08 24

Ne kumelaitė laigo man ausy,
Ne mėlynas arklys ir ne kukutis,
Bet praeities oratoriai visi
Nuo Drakulos lig KGB blakutės.

Girdžiu, kaip miesto kitame gale
Bethoveną naikina pianistas,
Kaip sniego senis bliauna po egle,
Kaip jo snieguolę keikia feministas.

Orgazmo reikale šiame mažai.
Širdelė tvaksi už krūtinės grotų
Ir pasielgtų baisiai negražiai,
Jeigu pilve dar muzika užgrotų.

Tuoj dieviškas orkestras pasigirs,
Aukštų arkangelų auksinės triūbos.
Kas košę šitą srėbs, kurią išvirs
Ausy užgimęs muzikinis klubas.

O muzika stiprėja. Išeinu
Aš į balkoną, betgi promenados
Ir čia nėra: ant stogo samanų
Olimpiadą surengia cikados.

03 tuoj telefoną aš suku,
Prašau atsiųst „šešioliktą brigadą".
Dispečerė atsako man: „Skubu"!
Bet mašina jos nulekia pas Vladą.

Marinai Vladi būtų negerai,
Pravirktų ir Madonos, ir Evitos,
Kada balsai kaip šlykštūs padarai
Jau nebe gerti liepia, o žudytis.

Virtuvėje sau sėdžiu ir peiliu
Baksnoju pilvą, o nebėga kraujas,
Mat, aš save kaip artimą myliu,
Ir man nereikalingas balsas naujas.

2001 08 21

Dažniausiai tuo metu, kai angina
Saulėtais pirštais drasko mano gerklas,
Kai žemėn svambalo nusvyra ginklas,
Ir gatvė tampa mūšio arena,

Aš negirdžiu, ką šeškas sako man,
Ir ką apie jį kalba brolis triušis.
Aš sėdžiu čia aplamdytas, nutriušęs
Kaip žiedlapius pametus sakura.

Negyvas vaisius rezgasi many, –
Buriuotojas, būrėjas ar borėjas, –
Nebesuprasi, – daktilis, chorėjas,
Kurio akmė apanka akmeny.

Dažniausiai tuo metu, kai aš sergu,
Mane aplanko svastika ir kūjis,
Pegasas žvengia – nuvarytas kuinas,
Ir aria sieloj tūkstančius vagų,

Man matos valkatūzė klepsidra
Su gyvsidabrio sauja vietoj smėlio.
Taip tęsiasi savaitė, dvi ir mėnuo,
Ir man vaidenas, kad manęs nėra.

2001 08 24

Telefono vandenynas tarp dviejų žmonių kaip lynas
Staigiai ėmė ir nutrūko, nebe tie dabar laikai.
Sielų mūs takai užžėlė, tu seniai ne mergužėlė,
Aš seniai jau tau ne vyras, bet tu dviratį laikai

Apsižergusi, o mini nesuplyšta, nes odinis,
Nesustoji užkandinėj, kur su būreliu draugų
Išsijuosę kertam tortą, gaudom kaifą ir komfortą, –
Visko šičia iki valiai, ir nereikia pinigų.

Čia bendrauju su studentais, biurgeriais ir prezidentais,
Kaip zaporožietis bėjui laišką vėjui aš rašau
Ir dėkoju, kad ne fėją, o mane jis glamonėja,
Minki dviratį, mieloji, iš manų minčių greičiau.

Bet vėl skamba telefonas, ir esu aš nebe ponas,
Išsisklaidė velnio monai, velniškai tavęs ilgiuos.
Ir ragelį palei ausį pakeliu, o tu paklausi
Mūs Būties koordinačių – ilgumos ir platumos.

Keliu risnoja kalės su raudonais šuneliais,
Drugys į saulę kelias po diemedžio šaka.
Nurydamas tabletę, rūkau aš cigaretę
Ir nevedu koketės, kuri yra tauta.

Danguj – riebus kondoras tarytum šviesoforas.
Jam nebaisus kordonas – koridorius yra.
Pasieny sklando gandas, kad gauta kontrabandos,
Ir džiaugias Samarkandas ir dreba Buchara.

O aš prie diemedėlio darbuojuos meno dėlei,
Ir siurbiasi dėlė ši į kojas ir rankas.
Tauta išvažinėjo ar poilsiaut išėjo,
Bet, pasak Galilėjaus, dar sukasi kol kas.

Kaip Dievas mane mato, nenoriu eit į NATO,
Siunčiu Europą matais, po diemedžiu budžiu.
Aš nestatau namų ir nešaukiu Amūro,
Už grotų Kauno mūrų pats sau nepavydžiu.

2001 08 24

(Iš girtuoklio užrašų)

Į dieną po vieną („Dar po vieną" bus
Jau užmiršta, takas užžėlęs),
Į dieną po vieną išleidžia draugus,
Iš spiritus liko šešėlis.

O spiritus sanctus – mylėjau tave
Aš rožine meile girtuoklio,
Kibau prie visų, kurie ėjo gatve,
Duok spiritus, broli, ak duok jo.

Ir davė visi, kas galėjo. Jei ne,
Palydimi buvo jie žodžiais:
Kalė, subinė ir t.t. Degtine
Prausiausi su nepraustaodžiais.

Už grotų nūn sėdžiu, skaičiuoju dienas –
Trejų jau devynerių būta.
Pusiaukelė. Virsmas. Negaili manęs;
Prarijo, mat, spiritus butą.

Į dieną po vieną išleidžia draugus,
Kurie vos galėjo paeiti.
Jiems šviečia linksmai restoranas brangus,
Ir šypsos pro rūką mergaitė.

Ir aš jau seniai nebenoriu „Trejų"
Nei „Starkos". Kas laukia šiandieną?
Švirkštu pabaksnos, pavadins galviju,
Sugirdys tabletę ne vieną.

O balsas (dainavimo būta smagaus,
Kad mūsų tik trys milijonai)
Vos gergždžia bičiuliui: „Neliko žmogaus,
Aplinkui – gyvieji lavonai"!

2001 08 25–26

Iš nerimo lyg iš radikulito
Aš būsiu išvaduotas. Kas gi lauks?
Kišenės – tuščios, pinigų neliko,
O jei neliko, nieks ir nedraugaus.

Ne piniguose laimė. Tiek ant dugno
Man buvo įkvėpimo valandų,
Kad negraudina laidotuvių būgnai
Ir komplimentai, nuo kurių šleikštu.

Vėl tapsiu kavine, baru, alėja,
Kur talentas, jei man dar Dievas duos,
Leis parašyt sonetą už ginėją
Ir pusę litro džiaugsmo valandos.

2001 09 05

Viena reinkarnacija pavyko,
Atvykdama gyvent į niūrų namą,
Ir nuodėmė mana staiga išnyko,
Ir palaidūnas susitiko mamą,
Ir apgamas kaip skritulys skatiko
Ant skruosto švietė: gimė Dalai lama.

Pradingo bėdos, pinigai, biudžetas
Tuoj atsigavo. Pastačiau vigvamą,
Trupėjo taburetės ir tabletės,
Kai iš namų pašalinau aš chamą,
Bet greitai grįžo vėl tos pačios bėdos –
Iš džiaugsmo padariau mažytį gramą.

Ir Dalai lama ant manęs supyko,
Ir pasiuntė gyvent į panoramą,
Kurioj nėra mėnulio nei skatiko
Ir kur kiekvienas pergyvena dramą,
Nes pralaimėjo savo deivę Nikę
Ir groja sau jausmų juodžiausią gamą.

Čia vaikštinėja žmonės be šešėlio,
Ko gero, išpažįstantys islamą,
Reinkarnacijų mėgintuvėliuos

Homunkulą uždarę ir Golemą,
Kuris neturi sielos, vien tik vėlę
Ir ryja patį paskutinį chlamą.

Tačiau staiga prabilo telefonas,
Ir išgirdau aš kalbant Dalai mamą:
„Esi tu mano – baltas ar raudonas, –
Manau, kad įveikei tu savo gramą,
Šeštu kalibru prakirtai bidoną,
Ir baltas pienas semia mūs vigvamą."

Kas tas bidonas – baltas ar raudonas –
Aš nežinau, bet jeigu pienas semia
Taburetes ir tabletes, tai žmonai
Aš nusiunčiau save kaip telegramą
Ir vaikščioju kaip povas ar kaip ponas
Durims ištaręs: „Atsiverk, Sezamai"!

2001 08 28

Ir šitas darbas dūmais virs beorėj
Karštoj kaip izotopas sudaužytas
Gerklėj stotingo krematoriumo
Virs kramtoma guma guminės mintys
Virs penis plienu tušas pienu virs
Užvirs vidus išlydytų ilgų
Kaip ilgesys manųjų nervų drieksis
Voratinklis plonytis o begonija
Pašers laimingą sočią Dievo Karvę
Kurią sutraiškiau plunksnos riedmenim

Šitiek metų pratylėjus, be abejo, ištinka žodinis šokas. Kalbama be perstojo, dainuojama, riaumojama, stūgaujama, šūkaujama, gergždžiama ir perdžiama. Nes žodžiai perdžiūvę, išsikraipę, nešvarūs, pradžioje keiksmažodžiai, vėliau veiksmažodžiai ir kryžiažodžiai. Kol viskas neįvardinama daiktavardžiais ir būdvardžiais bei kitais vardais, šniokščia rusva purvina pavasarinė žodžių upė. Bet štai, žiūrėk, joje jau pasirodė šlakiai ir kiršliai, vestuvės ir piršliai, plaštakės ir plaštakos. O ant upės kranto mažas storas Karlsonas jau mėto dugnines ir hitlerius, muselines ir rondines, musolinius ir sonetinas. Ir štai pirmoji sėkmė – į krantą išlupamas kilograminis rubajatas. Toliau brendant upe, paklius ir Bledo miesto baladė, jau nekalbant apie chaniškąjį erškėtą ir geltoną čigonišką rožę: „о желтая роза, эмблема печали". Toliau dar „In God We Trust" pergalės „Harry Rama", ir pasigirs iškilmingas „Pater Noster" gausmas.

2001 08 19

Revolverį trim kulkom užtaisiau
Patikimai. Jeigu viena iššautų
Ir nepataikytų, dar liktų dvi
Nusižudyti. Viešpaties metalas
Yra taurus savu paprastumu,
Ir prakala jis kaukolę bet kokią,
Jokiu peiliu, durklu, kirviu ar kuoka,
Nesugebėtum taip atlikt šio veiksmo, –
Taip gudriai mūsų kūnai sumąstyti,
Tačiau pakanka smilkinin nukreipti
Metalo vamzdį ir gaiduką spustelt.

Jau vieną kartą aš pro šal prašoviau,
Kada baudžiausi Viešpatį įžeisti,
Antra kulka skirta jau nebe man,
Jinai tuščia kaip išdainuota siela.
Trečioji tau skirta, dvyny manasis,
Kurs eibes už mane vis dar kreti,
Kol gaunu aš į kaulus savo taip,
Kad triokši siela, nuolaužų krūva
Paverčia ją manasis alter ego.
Trečia kulka eliminuoja jį iš masės
Didybių, manijų ir egoizmo,
Ir girdis verksmas ir dantų griežimas.

2001 09 02

Jis nenuskendo upėje, išblaivėjęs
Nuo šalto ledinio vandens, yrėsi
Įstrižai į krantą, sielis
Buvo jau čia pat, bet nereidė
Šmurkštelėjo jam tarp kojų, ir
Jis pajuto, kaip erekcijos banga
Užlieja kūną, kaip atšyla sunykus
Žieminė varpa, kūnas ima gaust
Lyg tūkstančiai varpelių, krantas
Buvo jau čia pat, už uodegos
Pastvėrė jis nereidę ir parnešė
Namo.

Dabar jinai gyvena vonioje
Maža, susiraukšlėjus, apsiblausus
Senutė karpio uodega ir krūtim
Ugninės stepių žvengiančios kumelės.
Viengungio ir našlaitės meilė,
Įleidus šilto vandens
Neblėsta.

2001 08 19

Esu skolingas tūkstantį ginėjų vergų pirkliui. Meldžiuosi, kad jo laivas negrįžtų, kad jis užplauktų ant rifų, kad jį paskandintų uraganas. Taip aš juokauju. Negaliu užmušti net peteliškės. Tačiau skola kasdien primenama – mes abu turime ypatingų telepatinių sugebėjimų. Galiu sėdėti Londone, Vestminsterio abatijoje, o jis kur nors JAV, Niu Džersyje, bet dieną, tą pačią valandą, jis pasiunčia man telepatemą: „Kada atiduosi?" „Pasiųsiu pneumopaštu, bandite", – atsakau, o jis: „Strėlė su kurare nuodais jau paruošta."

Vakar aukojau juodąsias mišias mirties angelui Azrailui. Prašiau atšaukti užkeikimus, ir jis sutiko. Trys lašai kraujo iš piršto parašui – grynas juokas. Kitą dieną iš Admiraliteto gavau linksmą žinią: pirklys mirė nuo Švento Vito šokio. Azrailas buvo puikus baletmeisteris – jie šoko ir šeiką, ir džaivą, ir reivą. Valio, aš turtingas. Šį tūkstantį ginėjų būtinai pragersiu.

2001 08 20

Esu naktinio švyturio sargas,
Dieną – miegu, o vakare tartum voras ropščiuosi į viršų,
Vaikydamas limpančius prie veido šikšnosparnius,
Keikdamas ir burbėdamas tartum gulbė kimbu į darbą,
Ir šis darbas tenkina mane. O kaip gi kitaip!
Jūroje žūvantieji yra pripildę mano mintis,
Juos matau tarsi teleekrane: pro kiaurą bortą
Sunkias vanduo, denis pasviręs, dejonės
Ir sužeistųjų klyksmai. Kapitonas su pistoletu daro tvarką,
O po to ramiai atlieka savo darbą rykliai.
Nedaug laivų sudužimų yra mano atminty,
Siaubingiausia iš jų „Titaniko", kurį mačiau kinofilme,
O jeigu jam būtų švietęs mano švyturys,
Kiek tragedijų būtų išvengta.
Išmušus dvyliktai kliukinu naują butelį.
Be kamščio jis atrodo tarsi raitelis be galvos.
Šuoliuoja per mano strėnas senas komančas
Ir mirties jam pavyksta išvengti.
Stropiai vedu savo budėjimo žurnalus – vieną ir kitą.
Vienas pokalbiui su valdžia, kitas su Dievu,
Gal todėl turiu dvigubą Januso veidą.

2001 09 09

Kai skurdas ateina, tu leidies žemiau ir žemiau,
Kas žingsnis atsiveria naujos slėptuvės ir klodai,
Randi apipuvusius daiktus, kai kurie dar nauji
Ir puikiai tarnaus tavo kelionei į apačias.

Iš lakštų kartono suplėšyto renties namus
Ir guolį iš išmesto palto, pagalvės, matraco,
Tarp maisto rausies atliekų, kai alkanas – jos
Atrodo pikantiškai: džiūvėsis, žuvis, virtos bulvės.

Ir gėda apleidžia, kai prašai pinigų iš praeivių.
Susirenki tiek, kad išgerti galėtum losjono.
Gėrimams brangiems leidžia pinigus aristokratai,
Ir apskritai, jų gyvenimai nesuprantami.

Šiukšlynuose gėlės žydi taipogi, o sniegui
Iškritus ateina balta ramuma: sanitaras
Gamtos lygiai kloja kiekvieną lopelį.
Ir saugokis, sako, kad neprasmegtum kiaurymėn.

Romantikos šičia mažai, bet sentimentai klesti,
Kol pasiekia jausmų apogėjų: randi moteriškę,
Geriausia be kūdikio, su ja galima muštis ir gerti,
Ir yra ji be galo graži tau mėlynanosė.

Svarbiausia – draugystė, o skurdas išlieka savaime.
Jei ne materijoj, tai dvasioj jis leidžia daigus.
Ir dainuoja turtuoliui: tu užmuštas būsi apvogtas,
Palik savo turtus ir keliauk kaip Gogenas Taitin.

Ten kūnai nuogi ir laisvi dainuoja ir šoka,
Taip kalba šiukšlynai, rytais taip dangoraižiai kalba,
Ir suprantama tau jų šneka, kada atliekos
Motinos mūsų gamtos mintimi virtę skrandyje verda.

2001 09 09

Retorikos meistras pilna akmenų burna vaikštinėja jūros pakrante. Jis jaunas ir pilnas jėgų kaip kapitonas Piteris Bladas, kurio smokingu nūn dėvi. Išdavystė jam yra smulki pramoga, o demagogija – menas. Jo kojų spuogai ir nuospaudos dingo, šlaunų oda užgijo, tik vis dar neužsitraukia žaizda sprande, padaryta per retorikos meistrų kautynes. Bet tai tik smulkmė. Sąmonė sužeista kur kas labiau – ji reikalauja revanšo, keršto, satisfakcijos. Pastarąją siūlo Saturnas už saturnalijas, vykstančias rūmuose, už orgijas ir orgazmus, šlykštų oralinį meną – oratorystę. Oratorystė ir retorika – štai du basliai, ant kurių pamautas pasaulis. Meistras taip sugriežia dantimis, kad akmenukai burnoje sutrupėję virsta „Colgate" pasta, jis krinta ant žemės, ir iš lūpų pradeda virsti putos. „Nuomaris", – konstatuoja šundaktaris, jojęs pro šalį iš Sirakūzų į Tėbus. Jo kuinas laižo epileptiko veidą, danguje mėnulis ir saulė, šleikščiai putoja ievos.

2001 08 26

Irmantui

Naktį klykauja mentai, atvežę į skyrių
Riebų auksinį girtuoklį, jo skruostais ritasi
Deimantinės ašaros, jam atsargiai išlaužiama
Spyna ir pavagiama siela, kad apsišlapinęs
Ir apsiteršęs, užtroškintas ir nunuodytas,
Mumifikuotas ir reanimuotas faraono sarko-
fage jis padėtų smaragdinį kiaušinį.
Taip mąsto Ir Mantas ir Herkus Mantas,
grįždamas iš Montevideo rodeo Grįžulo
Ratais į sumautą, mažą, bet visgi mielą
Kauno miestelį, apsistoja mažam motely,
nusivelka baltą chalatą, užsimauna ant be-
vardžio piršto vestuvinį žiedą ir mąsto vėlei
apie Makedonijos vėles, Spartako sielą, o per
TV – Kirkas Duglas.

2001 08 16

Kuilys atvirsta žmogumi, kriuksėjimas
Jo baigiasi, nuslenka šeriai, nudžiūsta
Uodega, mažėja ausys, šnervės. Po begalinių
Valios pastangų jis gali vaikščiot ant dviejų
Kojų, nagas pakeičia pirštai, meilę ėdalui –
Šešioliktmetės meilė. Kuilys – žmogus pasi-
ima plaktuką ir, išardęs ėdžias, renčia stalą.
Iškuoptas mėšlas tįso ant daržų. Kodėl taip
vyksta, nežinia, bet smuikas pirmasis virk-
teli nuo stygos prilietimo, namu pavirtęs
tvartas leidžia dūmą ir rašomas eilėraštis
galingas:

> *Kiaule Ra, Saule Harry,*
> *Sole mio, Solveiga,*
> *Solsticijos ir Mišios už*
> *Išėjusius tebūna palaimintas*
> *Šis valgis per Kristų mūsų*
> *Viešpatį. Am...*

Ir su šiais žodžiais kertama kiauliena,
Šaltiena ir liežuvis, vėdarai, užmiršę savo
praeitį keliauja žarnynu į pasaulį po-
mirtinį. Puotaujantys ratu susėdę geria
vyną, nuo lubų stebi juos trikampė
Dievo kiauliška akis.

2001 08 19

Nevykęs farsas – nepataikęs torpeda į laivą kamikadzė pradeda drožti imperatoriaus figūras, keliaklupsčiaut joms ir atsiprašinėti, po to įkvepia joms gyvybę ir išprotėjęs suvaidina mirusį. Imperatoriai, praradę imperijas, įsteigia komunistų partiją, paguldo kamikadzę į stiklinį mauzoliejų ir veda vienas kitą. Paskutinis apsivedęs tampa jų vadu ir pradeda naują pasaulinį karą. Šiame kare labiausiai nukenčia ūkininko sodyba, kurioje viskas ir vyksta. Jeigu netikite, kad tai tiesa, pasikuiskite senuose laikraščiuose, kurių niekas niekada neskaitė, nes jie nebuvo išleisti. Viską padarė formatai, tokie neįtikinamai maži, kad aš vos įstengiau tai perskaityti. Mano akys stiprios, bet atsimerkiu tik kartą per tūkstantį metų. Pakelkite man vokus. Baubas.

2001 09 06

Banglai gyvena Bangladeše ir varo heroiną, alų, vyną.

Banglai auklėja bengališkus tigrus ir važinėja ant banglenčių už dyką.

Banglai vagia labai mažai, nes jau yra apvogti.

Forsai banglams pastatė IX fortą. Tenai furgone stovi fortepijonas.

Forsai atvyko paskiausiai savo sukiužusiom geldom į nuogų banglų paplūdimį ir buvo karališkai sutikti su bengališkomis ugnimis.

Tačiau banglų žemėje forsai rado benzino ir pradėjo forsuoti įvykius.

Pardavė banglai žemę ir įsigijo fortepijoną. Tada banglai padarė pjanisimo ir fortepijoną išmainė į pjaniną. Forsai pašaukė farus ir įsteigė faraono mumijos šventę, paskui tarpusavyje susipjovė ir išsišaudė.

Aš esu plikai skustas banglas, kažkada pankas, kažkada hipis, tačiau augau tarp chuliganų ir urlaganų.

Chuliganai mėgo draivą, o urlaganai reivą iš Liuksemburgo radijo ir buvo liuks natūros. Tada chuliganai išpjovė vieni kitus, o ištvermingiausi tapo farais.

Farai tai tie, kurie dalina fanarus ir mėgsta fanierą.

Gi hipiai myli gėles, raško žodžius ir vartoja kanapę, hašišą, amoniaką, klijus, kurių prisiuosto tiek, kad jiems užsiklijuoja burnos. Tada farai juos sukiša į rūsius.

Kuo didesnis forsas, tuo durnesnis.

Kuo mažesnis faras, tuo daugiau jam šansų užkopti į Elbrusą ar Araratą. Jis turi Napoleono konjako ir Stalino ašarų, fiurerio ūsų ir kraujo rusų, ypač Lietuvoje.

Lietuvoje forsai skirstomi į delavarus ir samovarus, kuriuos valdo misteris Tvisteris Pitkinas, kuris piktinas.

„Pažalujsta" šaukia banglas ir gauna per kaulus. „Prostite", – atsako delavaras ir nusišauna arba jį nušauna dėl forsos.

2001 08 19

Bugso mirtis

Gatvės poetas

Patackas, Gintaras

Pa358

Dviveidis Janas / Gintaras Patackas ; [dailininkas Mikalojus P. Vilutis].
– Vilnius: Lietuvos rašytojų s-gos leidykla, 2002. – 137 p.: Iliustr.

ISBN 9986-39-249-7

Naujų eilėraščių knygoje žinomas poetas tartum dvilypis.
Raumeningo, tvirto ritmo eilutėm išreiškiantis dabarties nerimą.
Ir kartu – pašaipus, autoironiškas „gatvės poetas".

UDK 888.2-1

Gintaras Patackas

DVIVEIDIS JANAS

Eilėraščiai

Dailininkas Mikalojus P. Vilutis

Korektorė Virginija Savickienė

Maketavo Dalia Kavaliūnaitė

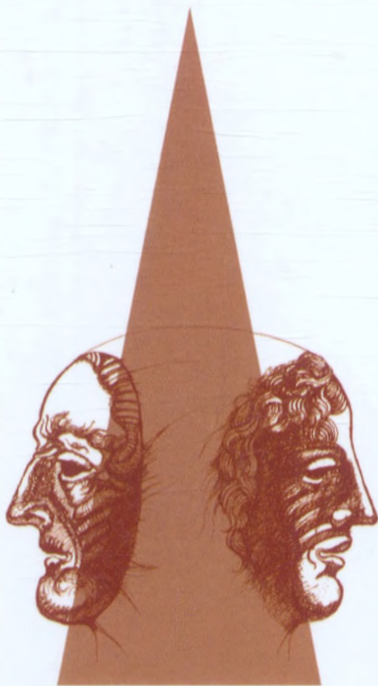
Nuotrauka iš autoriaus archyvo

2002.09.30. 2,9 leid. apsk. l. Užsakymas 2.1008. 389-oji leidyklos knyga.
Išleido Lietuvos rašytojų s-gos leidykla, K. Sirvydo 6, 2001 Vilnius.
www.rsleidykla.lt / rsleidykla@is.lt
Spausdino AB spaustuvė „Spindulys", Gedimino 10, 3000 Kaunas.
www.spindulys.lt

ISBN 9986-39-249-7

Pasimetęs ir susiskaldęs *aš*, pats save ironizuojantis, o kartais kalbantis net dviem balsais, veržiasi į kontrastiškas prasmių sandūras, kur įsiūčio judesys išmuša daiktus iš įprastų padėčių, suporuoja į netikėtus derinius. Eilėraštis plėtojasi kaip šokinėjančios, kažkur besiveržiančios ir susidvejinusios jėgos momentas, kaip forsuotas kintančių vaizdų ir ritminių lūžių sūkurys.

Vytautas KUBILIUS apie Gintaro Patacko kūrybą

GINTARAS PATACKAS

DVIVEIDIS JANAS